Καυκασίαν (ναί·) ***Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*** (βεβαίως εἶνε τὸ ἴδιον εἰς τὸ σπίτι, καὶ κάποτε καλλίτερον· συγχαίρω τὴν διδασκάλισσάν σου, διότι θὰ ἔχῃ λαμπρὰς μαθητρίας, ἀφ' οὗ αἱ περισσότεραι εἶνε συνδρομήτρισί μου·) ***Νεαρὸν Ζωγράφον*** ([Ε] ἐνοχλητικός ; μὲ αὐτὰ τὰ ὡραῖα γραμματάκια, τὰ στολισμένα μὲ ζωγραφιὲς καὶ μὲ ἀρχικά ; καλὲ τί λές ; ναί, μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ Γυμναστικὴ εἰς τὸ Στάδιον, καὶ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀπριλίου. ὁ Ἀνανίας θὰ γράψῃ πολλὰ περὶ αὐτῆς·) ***Ἰωᾶν Ἰωᾶν*** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν πασχαλινὴν κάρταν·) ***Ἀεροναυτοπύλαι, Γρυνιάραι*** (μοῦ φαίνεται ὅτι πολὺ ἐβάσταξεν ὁ θυμός σου· ἀλλ' ἂς εἶνε, ἀφ' οὗ ἐξεθύμωσες. . . Σοῦ ἔστειλα τὰ Μ. Μυστικά, μολονότι δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ Χάρτης τῶν Λύσεων·) ***Ἀλκυόνα τοῦ Βοσπόρου*** (εἰς ἓν τετράδιόν σου Μ. Μυστικῶν ἐλησμόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον, ποῦ ὁρίζει ὁ Κανονισμός·) ***Ἐλληνομαθῆ Ἀμεριανόσπαιδα, Μυστικὸν Ψευδώνυμον*** (εὖγε, ὡραῖα ἀνθάκια·) ***Εἰκοστὸν Δίωνα*** (τώρα ἔγινε· ἂν σοῦ σ' εἶχον τετράδια, ὀφείλει νὰ τὰ ἀνταποδώσας· ἀλλὰ τὸ λάθος δὲν ἦτο ἰδικόν μου, διότι σὺ δὲν εἶχες σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου· διὰ τοῦτο λέγω, ὅτι οὐδέποτε πρέπει νὰ παραλείπεται·) ***Φτερωτὴν Βαρκούλαν*** (Βραβεῖον ἔστειλα·) ***Ἀπόσμον Ἀκτὴν*** (ναί, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐν εἴδει ἡμερολογίου ἐπιστολή σου, προπάντων διότι εἶδα ὅτι ἐπέρασες τόσον ὡραῖα τὰς ἑορτάς·) ***Κίχλην*** ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν Σχολικῶν Ἀγώνων τοῦ Σταδίου· τώρα ἀναμένω καὶ τὰ τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων·) ***Αὐγερινὸν*** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ἡ ἰδέα περὶ ἐκδόσεως καὶ δευτέρου περιοδικοῦ διὰ μεγαλητέρους εἶνε παλαιὰ καὶ την μελετῶ πρὸ πολλοῦ· ἂν δὲν ἀπατῶμαι, καὶ σὺ ὁ ἴδιος μοῦ ἔγραψες ἄλλοτε ὑπὲρ αὐτῆς·) ***Δεοπάρδαλιν*** (ἡ ὕλη δημοσιεύεται προσχεδιασμένως· ἠξεύρω τί καὶ τί θὰ δημοσιευθῇ ὅλον τὸ ἔτος, ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ ἕκαστον, κτλ. ἑπομένως αἱ συμβουλαὶ δὲν χρησιμεύουν, ἀφ' οὗ τὸ σχέδιον δὲν μεταβάλλεται εὔκολα·) ***Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*** (διατί ἔτσι. .τηλεγραφικῶς ;) ***Ἀσπροποταμίτην, Σμυρνηοπούλαν*** (ἐλήφθησαν· ὡς πρὸς τὰς λύσεις σου, δὲν μου εἶνε εὔκολον νὰ παρατηρήσω τώρα ἂν εἶχον ληφθῇ ὅλων τῶν φυλλαδίων·) ***Χαμένην Εὐτυχίαν*** (χαίρω πολὺ ποῦ μ' εὑρίσκεις τόσῳ τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον·) ***Δημ. Μ. Πρωτοσπαπᾶν*** (δυστυχῶς, οὐδεὶς εὑρέθη νὰ νανεώσῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ προστατευομένου σου·) ***Ἐωθινὸν Ἄστρον*** (πολὺ εὔμορφον τὸ Π. Πνεῦμα·) ***Παιδικὴν Χαρὰν*** (νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, τί θὰ σκεφθῇ· νὰ μου παίξῃς τοῦ χρόνου !) ***Χαριτωμένην Μυρίτσαν*** (ἔστειλα·) ***Φοῖβον Ἀπόλλωνα*** (ἔστειλα, μὲ τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Ἄβελ*** (δὲν εἶνε δικαιολογία αὐτή· νὰ μου γράψῃς μόνος σου, ὅπως καὶ ἂν γράψῃς, διαφορετικὰ ὁ σκοπὸς τῆς ἀλληλογραφίας δὲν ἐκπληροῦται, καὶ νὰ ἠξεύρῃς ὅτι δὲν θὰ σου ἀπαντήσω πλέον·) ***Κρητικὸν Κάστανον*** (δυστυχῶς, καὶ τὰ δύο αὐτὰ Π. Πνεύματα ἔχουν δημοσιευθῆ πολλάκις· θέλω πρωτότυπα, ἀδημοσίευτα·) ***Μενεξεδένιαν*** (τί νὰ γίνῃ ! ἀφ' οὗ εἶνε εἰς τὸ μέσον οἱ Διαγωνισμοί !) ***Μοῦσαν Θάλειαν*** (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· μὰ δὲν μου λές, ἀπὸ τόσας πληροφορίας, ποίαν νὰ σου πρωτοδημοσιεύσω ;) ***Τρυγώναν, Κεραμυδόγατον, Θερινὴν Βροχὴν*** (ὤ, τί ὡραία ἐκδρομή !) ***Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*** ([Ε] πολὺ ὡραῖον τὸ Πάσχα σου, καὶ πολὺ ὡραῖα γραμμένον· καὶ τοῦ χρόνου·) ***Δημ. Γ. Σημίτην, Ἰόνιον Νῆσον*** (ὀλίγον ἀκόμη, καὶ αἱ ἀμφιβολίαι σου διαλύονται· βεβαίως ἡ ***Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου*** εἶνε συνδρομήτρια· δὲν την βλέπεις ;) ***Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*** (χαίρω ποῦ ἔγινες ἐντελῶς καλά·) ***Τρομερὸν Γίγαντα*** (5), ***Ἀληθῆ Φίλην*** (ἀσπάζομαι καὶ τὴν ***Λυδίαν Λίθον***·) ***Ἐλληνίδα τῶν Καυκασίων*** (ἔστειλα) ***Ἐξίριστον Ἀρματωλὸν*** (ἰδοὺ [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν, καὶ αὐτή, ὑποθέτω, εἶνε ἡ μόνη ἐξήγησις τοῦ ὀνείρου·) ***Χιακὴν Μαργαρίταν*** (ἀρχίζεις νὰ το πιστεύῃς ; πάλι καλά !) ***Γεώργιον Βιτζαξῆν*** (ὄχι, μόνον ἓν ψευδώνυμον· ἀλλ' καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε εὐπρεπές, κόσμιον, εἴτε ἀστεῖον εἴτε σοβαρόν· διὰ τοῦτο ***Μάγκαν*** δὲν θὰ εἴπω ποτὲ κανένα φίλον μου·) ***Σιωπηλὴν Νύκτα*** (ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα·) ***Ἥρωα Θησέα*** (μὰ πῶς ; δι' ὅλας τὰς Λύσεις καταβάλλει τὸν ἴδιον κόπον ; δὲν το πιστεύω·) ***Εὐτυχῆ Θρηνὴν*** (ἡ Νίνα φρ. 3.50, τὸ Λεύκωμα τῶν Μ. Μυστικῶν φρ. 3. εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ με ἀγαπᾷς τόσον·) ***Ἔλαφον τῆς Ἀρτέμιδος*** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς λαμπρὰς διαθέσεις·) ***Ξανθὴν Ἑληνοπούλαν, Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης*** (τί χαριτωμένον γραμματάκι ! ἡ Κικὴ κατενθουσιασμένη διὰ τὴν τόσην σου καλοσύνην·) ***Ἀρετὴν Δ. Ἰωαννίδου*** (δυστυχῶς, κανὲν δὲν ἦτο ἐλεύθερον· περιμένω νέα·) ***Ἀττικὴν Μοῦσαν*** (κάθε ἄλλο παρὰ ἀνόητος ἡ ἐπιστολή σου· μόνον ποῦ εἶχε πολλὰς Πληροφορίας, καὶ δὲν ἔχω τόπον διὰ τόσας· ἡ «Μαρουσία» ὑπάρχει καὶ τιμᾶται φρ. 3.50· γράφε μου, καὶ μή σε μέλῃ·) ***Μαντεῖον τῆς Λεβαδείας*** (ἄμα γίνῃ καλὰ ἡ ἀδελφή σου, νὰ μου γράψῃ καὶ τότε τῇ ἐγκρίνω ψευδώνυμον κτλ. δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὁδηγὸς τοῦ 1ου φυλαδίου·) ***Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα***, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἀπριλίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ μας εἰς φακίδλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

218. Λεξίγριφος.

Τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖς, διπλάσιον ἂν γίνῃ,
Μὲ ἕνα τέλος ἀπὸ ἀρχή, καὶ μιὰν ἀρχὴ ἀπὸ τέλος,
Στὴ θάλασσα θὰ μείνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σύρε κ' Ἔλα [Ε]

219. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τὸ δέλτα εἰς τὴν Τροίαν
Θά με ἴδῃς πολεμοῦντα,
Καὶ τὸν οὐρανὸν ἐξ ἄλλου
Μὲ τὸ ταῦ ἐπισκοποῦντα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

220. Αἴνιγμα

Κάτοικος νήσου, καὶ σωστὰ ὀκτὼ τὰ μέλη εἶχα...
Τὴν κεφαλήν μου ἔκοψες, δὲν ἔμεινε οὔτε τρίχα !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολορωτάτου [Ε]

221. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον 'στὸ θράσος θὰ ζη-
[τήσετε.
Τὸ δεύτερον ἂν εὕρετε, θεὸν θὰ προσκυνήσετε.
Τὰ τρίτον μου τὸ σῶμά σας σιγὰ-σιγὰ μαραίνει.
Γιατὶ φωνάζουν καὶ θρηνοῦν ; τὸ τέταρτον διαβαίνει.
Τὸ πέμπτον εἶνε ἄνεμος ποῦ δέν μας φέρνει χιόνι,
Τὸ ἕκτον μία κτηνική, -κι' ὁ ρόμβος τελειόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου [Ε]

222. Κυβόλεξον.

★ ★ ★ Μ
★ ★ Μ ★
★ Μ ★ ★
Μ ★ ★ ★

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλπιος τοῦ Γριπέως [Ε]

223-224. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖος θεὸς ὁμοιάζει μὲ μύτην ;

2.—Τί πρᾶγμα διατάσσει τὸν Κινέζον Λῆ νὰ μασᾷ τὸ Α ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

225. Κεκρυμμένη Παροιμία

Ὁ Γιάννης εἶνε πολὺ ἄτακτος καὶ ἀμελής. Μ'ὅποιο παιδὶ συναντηθῇ θά το πειράξῃ. Κανένα, μήτε τὸ δάσκαλο δὲν ἀκούει. Συχνὰ ὁ δάσκαλος τοῦ λέγει : «Γιάννη νὰ καθήσῃς καλά, γιατὶ θὰ φᾷς ξύλο.» Ἀλλ' ἀπὸ τέτοια δὲν ἰδρόνει τὸ αὐτί τοῦ Γιάννη. «Δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα τὰ γράμματα, φωνάζει· δὲν θὰ καθήσω φρόνιμα, γιατὶ δὲν θέλω νὰ με μάθῃς !» Καλὲ δέν μου λέτε τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδί ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαῆ [Ε]

226—230. Μαγικὴ Λέξεις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι, τόσαι λέξεις ;

κράτος, ὀλκάς, σῖτος, παιδίον, δέν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κ. Δικαβάλλα [Ε]

231. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαίαν ἑορτήν :

1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Δυσάρεστον αἴσθημα. 3, Νηρηΐς. 4, Πρωτεύουσα. 5, Δένδρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

232 Φωνηεντόλιπον

ρντ-τς-γρφς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως [Ε]

233. Γρῖφος.

Εἶμαι ν ἡ / κορ — κ' ἡ / ἀ — ρεῖ / λύε, δ' / ὧδε + ἔτου — ὁ ροῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σμυρνηοπούλας [Ε]

Τέλος τοῦ 63ου Διαγωνισμοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.

117. Αἰγόκερως (ἐγώ, καιρός.)—**118.** Ἐσθής, Ἐσθήρ.—**119.** Σφύρα-σφυρά.-**120.** Αἴας, Ἀσία.

121.

Ι Π Σ
Λ Ε Υ
Μ Λ Σ
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ
Λ Κ Ν
Ε Α Ο
Β Ν Σ

122. Εἶνε ἡ κλῖμαξ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ἀντεστραμμένη : *πᾶ, βοῦ, γᾶ, δῖ, κέ, ζῶ, νῖ, πᾶ.* — **123.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Λ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : ΛΕΓΩ, *λόγος, λόγιος, λέξις, λεξικόν*, παραγόμεναι ἐκ τοῦ *λέγω*. — **124.** Κακὸν τὸ γῆρας, εὖ γὰρ ἔρχεται μόνον. — **125.** Οὐκ ἔστι θάνατος ψυχῆς.—**126.** Ἰφιγένεια.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνὰ μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Τιμᾶται ἕκαστον, ἄδετον μὲν φρ. 3 50, χρυσόδετον δὲ φρ. 5.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΟΟΝΟΥ, μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου*. Μετὰ 20 εἰκονογραφιῶν.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ, μυθιστορία P. J. Stahl, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου*. Μετὰ 21 εἰκονογραφιῶν.

Η ΝΙΝΑ, διήγημα *Λουΐζης* M. *Ἀλκώτ*. κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι Φέρμπου*. Μετὰ 20 εἰκονογραφιῶν.

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ, μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, κατὰ μετάφρασιν *Κωστῆ Παλαμᾶ*. Πρόλογος Σπ. Λάμπρου. Μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ, μυθιστορία ὑπὸ Α. *Ζενγεβραίη*, κατὰ μετάφρασιν *Π. Ι. Φέρμπου*. Μετὰ 24 εἰκονογραφιῶν.

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, μυθιστορία ὑπὸ Ἐρρίκου Μαλέν, κατὰ μετάφρασιν *Χαρ.* Ἀνανίου. Μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν.

Εὑρίσκονται ἅπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Μαΐου 1900** **Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 19**

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 154.)

Ὁ Γωλτιέρος ἦτο ἀνίκανος καὶ νὰ δράσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ. Οἱ ἐσθεσμένοι ὀφθαλμοί του ἐπλανῶντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ προσηλοῦνται μετ' ἐνδιαφέροντος πουθενά, καὶ οὔτε τὴν Μάγδαν ἐφαίνοντο ἀναγνωρίζοντες, οὔτε τὸν Μίκαν, ὁ ὁποῖος, ἱστάμενος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, τὸν ἔβλεπε διὰ τοῦ μαύρου του ὀφθαλμοῦ, στιλβόνων ὁλονὲν τὰ πτερά του.

Ἡ γραῖα ἀπέζευξε τὸν Δορῆν, καὶ ἀφίσασα αὐτὸν νὰ βόσκῃ πλησίον τοῦ ἀμαξίου, διηυθύνθη πρὸς τὸν φεουδαλικὸν πύργον μὲ τὰς ἐπάλξεις του, μὲ τὰ πανύψηλα τείχη του, μὲ τὰς εὐρείας του τάφρους, μὲ τὰς σιδηρᾶς του θύρας, μὲ τὴν κινητήν του γέφυραν, τὴν συγκρατουμένην μὲ βαρείας ἁλύσεις, ἑτοίμους να την ἀνεγείρουν καὶ εἰς τὸν παραμικρότερον κίνδυνον. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ἡ ὄψις τοῦ πύργου τούτου θὰ ἐξῆπτε πολὺ τὴν ἱπποτικὴν φαντασίαν τοῦ Γωλτιέρου.

Ἡ Μάγδα, μὲ τὸν κόρακα ἐπ' ὤμου, παρουσιάσθη πρὸ τῆς φρουρᾶς.

— Ἐλεημοσύνην, καλοί μου αὐθέντται, εἶπε ταπεινῶς. Θά σας 'πῶ τὴν τύχη σας, καὶ ὁ Μίκας θά σας διασκεδάσῃ μὲ τὰ παιγνίδια του.

Φαίνεται, ὅτι ἔπληττον φοβερὰ οἱ κάτοικοι τοῦ ἐρημικο καὶ ἀπροσίτου πύργου, ἡ δὲ προσφορὰ τῆς Μάγδας ἔγινε δεκτὴ μετὰ χαρᾶς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ προσωπικὸν ὁλόκληρον συνηθροίσθη ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ ἰσογείου. Οἱ θεράποντες προσετέθησαν εἰς τοὺς σωματοφύλακας, καὶ αὐτὸς ὁ μέγας ἀρχιτρίκλινος, ἐλθὼν διὰ νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς ματαιοσχόλους, εἰλκύσθη ἀπὸ τὴν νεοφανῆ διασκέδασιν καὶ ἀπέμεινε μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ στόμα χαῖνον, γελῶν ὡς ἁπλοῦς θνητὸς μὲ τὰ εὐφυᾶ παιγνίδια τοῦ πτηνοῦ.

Ὁ Μίκας εἶχεν ἔκτακτον θυμοσοφίαν καὶ ἦτο τελείως γυμνασμένος. Ὑπήκουεν εἰς κάθε νεῦμα, εἰς κάθε λόγον τῆς κυρίας του. Ἐμετροῦσεν ἕως τὰ δέκα, ἕως τὰ δεκαπέντε, ἕως τὰ εἴκοσι, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν μελῳδικὴν φωνήν, τὴν ὁποίαν τῷ ἀπέδιδε πονηρῶς ἡ ἀλώπηξ τοῦ μύθου, ποτὲ τοὐλάχιστον οἱ κρωγμοί του δὲν ὑπερέβαινον τὸν ὁρισθέντα ἀριθμόν. Ἔπαιζε κύβους μὲ θυμαστὴν ἐπίγνωσιν, ρίπτων αὐτοὺς μὲ τὸ ράμφος του καὶ γνωρίζων κάλλιστα πότε ἔχανε καὶ πότε ἐκέρδιζεν. Ὅταν ἐκέρδιζεν, ὁ μικρὸς μαῦρος ὀφθαλμός του ἔλαμπεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ὡς ἀληθοῦς παίκτου, ἐν ᾧ ἤρπαζε μὲ τὸ ράμφος του τὸ κερδηθὲν νόμισμα, ἀπεναντίας δὲ τὸ ἀπέρριπτε μακράν του μὲ δυσαρέσκειαν, ὁσάκις ἡ τύχη ηὐνόει τὸν ἀντίπαλον.

Καθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἠθέλησε νὰ παίξῃ μαζί του μίαν π α ρ τ ί δ α ν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχιτρίκλινος κατεδέχθη νὰ λάβῃ εἰς τὰς χεῖράς του τοὺς κύβους καὶ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἓν νόμισμα μὲ τὸν παράδοξον τοῦτον παίκτην, καθ' ὃν χρόνον ἡ Γύφτισσα προέλεγε τὴν τύχην εἰς τὰς θεραπαινίδας.

Ὅλοι καὶ ὅλαι ἦσαν βυθισμένοι τόσον πολὺ εἰς τὰς τερπνὰς ταύτας ἐνασχολήσεις, ὥστε, ὅς ἡ ἀργυρᾶ συρίκτρα τῆς πυργοδεσποίνης ἀντήχησε ματαίως ἀνὰ τοὺς ἐρήμους θαλάμους.

Ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἤνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ εἰκονοστασίου της, καὶ ἐπανέλαβεν ἐκ τρίτου τὴν στρυγμώδη της πρόσκλησιν.

Γενικὴ ἀναστάτωσις : ἐφοβοῦντο πολὺ τὴν πυργοδέσποιναν, καὶ διὰ τοῦτο ἄνδρες καὶ γυναῖκες διεσκορπίσθησαν ὡς σμῆνος στρουθίων.

— Καὶ σύ, φύγε γρήγορα ! διέταξεν ὁ παχὺς ἀρχιτρίκλινος ἀποβάλλων μέρος τῆς ἀξιοπρεπείας του· ἡ κυρία μας, δὲν ἀγαπᾷ τέτοιες ἐπισκέψεις !

— Ἀφῆστέ με τοὐλάχιστον νὰ πάρω τὸν κόρακά μου ! εἶπεν ἡσύχως ἡ Μάγδα.

« Ἐξεκόκκιζε βραδέως τὸ κομβολόγιόν της.» (Σελ. 162, στήλ. α'.)

— Ἔλα λοιπόν, φώναξέ τον ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχής, βλέπων μετ' ἄκρας του ἀπελπισίας τὸν Μίκαν διευθυνόμενον πρὸς τὸν ἐξώστην, ὅπου διεγράφετο ἡ αὐστηρὰ κατατομὴ τῆς πυργοδεσποίνης.

— Ἀφῆστέ τον· θὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα καλλίτερα ἀπὸ σᾶς. . . .

Ἐκεῖνος δὲν ἐπείθετο, καὶ ἐπέμενε διατάσσων τὴν Γύφτισσαν «νὰ ξεκουμπισθῇ ἀμέσως.»

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή, νὰ μου στείλῃ ἡ κυρία σας τὸ πουλί μου, εἶπεν ἡ Μάγδα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Τί εἴπες; ἡ κυρία μας θέλεις νὰ

λάβῃ τέτοιαν ἐνόχλησι ; καί . . . . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ.

Ἡ πυργοδέσποινα, ὠχρὰ ὡς πτῶμα, κατῆλθε τὴν κλίμακα. Ὁ κόραξ ἐστέκετο ἐπὶ τοῦ ὤμου της, χωρὶς ἐκείνη νὰ φαίνεται ὅτι τὸν προσέχει.

Στρατιῶται καὶ ὑπηρέται παρεμέρισαν, κλίνοντες τὰ μέτωπα.

Χωρὶς νά τους κυττάξῃ, ἐκείνη ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Γύφτισσαν.

—Σύ μου ἔστειλες ἐπάνω τὸν κόρακα μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ;

— Μάλιστα, Δέσποινα.

— Καί ... τί εἶνε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ;

— Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι εἶνε ἡ κληρονομία ἐκείνου, ποῦ δὲν ἔλαβε ποτὲ ἄλλη...

—Ἀπέθανε !... ἀπέθανε καὶ αὐτός!...

Ἡ πυργοδέσποινα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰς χεῖράς της, καὶ δύο θερμὰ δάκρυα ἔρρευσαν διὰ τῶν δακτύλων της, τῶν κιτρίνων ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ παλαιὸν ἐλεφαντόδοντον. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἡ δέσποινα τῆς Δαμπιέρρης κατῴκει μόνη εἰς τὸν εὐγενῆ οἶκον, τὸν φέροντα τὸνομά της, ἀφότου ὁ μὲν υἱός της Πέτρος εἶχεν ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, πολεμῶν κατὰ τῶν Ἄγγλων, ὁ δὲ ἔγγονός της Ρεναῖος εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἴσχυσαν νὰ τὸν προφυλάξουν κατὰ τοῦ σκληροῦ θανάτου, τοῦ μὴ σεβομένου οὔτε ἡλικίαν, οὔτε τάξιν ! . .

Καὶ ἡ γραῖα μάμμη, μὲ τὸ βαρύ της πένθος, μὲ τὴν καρδίαν πλέον σκληράν, πλέον παγωμένην καὶ ἀπὸ τὸ μάρμαρον τοῦ ἐπιβλητικοῦ μνημείου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκοιμῶντο, πλησίον ἀλλήλων, οἱ τελευταῖοι τῆς γενεᾶς της,—ὁ πατὴρ ὑπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ του θώρακα, ὁ δὲ υἱὸς ὑπὸ τὴν μικρὰν πανοπλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε περιβληθῆ τόσον ὑπερηφάνως, καθ' ἣν ἡμέραν ἀκριβῶς ἡ ἀπηνὴς νόσος τὸν εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τῆς μικρᾶς λευκῆς του κλίνης, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν τάφον,—ἡ μάμμη, λέγω, εὐθυτενὴς καὶ ὑπερήφανος ὑπὸ τὸ διάδημα τῶν λευκῶν τῆς τριχῶν, ἐξεκκόκιζε βραδέως τὸ κομβολόγιόν της, παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ πυργίσκου. Ἐκεῖθεν ἔβλεπεν ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν κονιορτώδη ὁδόν, θλιβερὰν καὶ ἔρημον δι' αὐτήν, ἀφότου δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν λοφιὰν τοῦ υἱοῦ της Πέτρου, — ὁδὸν μελαγχολικὴν καὶ σιωπηλήν, ἀφότου δὲν ἔφθανεν ἐκεῖθεν μέχρις αὐτῆς ἡ διαυγὴς φωνὴ καὶ οἱ ἀργυρόηχοι γέλωτες τοῦ μικροῦ της Ρεναίου.

Ἦτο πάντοτε μόνη. . .

Καὶ ὅμως, ἄλλοτε, ὅταν ἦτο νεαρὰ σύζυγος, νεαρὰ μήτηρ, δύο ὡραῖα παιδία τὴν περιεστοίχιζον, καὶ ἐξ αὐτῶν, μόνον τὸ ἓν ἐκοιμᾶτο τὸν τελευταῖον ὕπνον εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου...

Τὸ ἄλλο, ὁ δευτερότοκος Γουλιέλμος, δὲν εἶχεν ἀγαπηθῆ ποτὲ ὑπὸ τῆς μητρός του, τὴν στοργὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀπορροφήσῃ καὶ συγκεντρώσῃ ὁλόκληρον ὁ πρωτότοκος, ὁ Πέτρος.

Ὁ Πέτρος μόνον ἦτο ὡραῖος, εὐφυής, ἀνδρεῖος· ἡ μήτηρ του τὸν ἐθαύμαζεν ὑπὸ τὸν θώρακα καὶ τὴν πανοπλίαν, ἐν ᾧ μόνον περιφρόνησιν ἔτρεφε πρὸς τὸν Γουλιέλμον, δειλότερον, λεπτοφυέστερον, καλὸν μόνον διὰ νὰ γίνῃ ἱερεύς, καθὼς ἔλεγεν.

Ἄλλως τε διὰ τοῦτο ἦτο προωρισμένος· θὰ ἐγίνετο κληρικὸς καὶ πρὸς τὸν τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐσπούδαζε Θεολογίαν.

Ἀλλ' ὑπὸ τὸ συνεσταλμένον καὶ δειλόν του ὕφος, ἔκρυπτε ψυχὴν ἀνδρείαν, φλογεράν, φιλοπόλεμον, ἱπποτικήν· διὰ τοῦτο ἤκουε μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὰς πολεμικὰς διηγήσεις ἀπὸ τὰς θεολογικὰς συζητήσεις, καί τον ἐνδιέφερον περισσότερον οἱ βίοι τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων.

Μίαν ἡμέραν, ὁ κόμης Βωδουΐνος τῆς Φλανδρας, ἀναχωρῶν διὰ τὴν Σταυροφορίαν, διῆλθεν ἀπὸ τὸ δουκᾶτον τοῦ γείτονός του δουκὸς τῆς Βουργονίας, ἐσταμάτησεν εἰς τὸν πύργον τῆς Δαμπιέρρης, —τοῦ ὁποίου ὁ ἀποθανὼν πυργοδεσπότης ἦτο ἄλλοτε σύμμαχός του,— διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν χήραν του καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ τέκνα του.

Ὁ Πέτρος ἔλειπε· διὰ τοῦτο μόνον ὁ Γουλιέλμος προσῆλθε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Βωδουΐνον παρὰ τοὺς πόδας τῆς τιμητικῆς κλίμακος, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ὁποίας ἵστατο ἡ πυργοδέσποινα, εὐθυτενὴς καὶ μεγαλοπρεπεστάτη.

Ὁ νεαρὸς Γουλιέλμος ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα τῆς δεξιώσεως μὲ τόσην εὐγένειαν, μὲ τόσην χάριν καὶ μὲ τόσον ὡραίαν συστολήν, ἄνευ ἴχνους ἀδεξιότητος, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε τὴν εὔνοιαν τοῦ μέλλοντος αὐτοκράτορος, καθὼς καὶ τῆς θυγατρός του Μαργαρίτας, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθει εἰς Παλαιστίνην.

Ὁ Γουλιέλμος ἦτο ἐγγράμματος, ἀνεπτυγμένος, θελκτικὸς ὁμιλητής, γλυκὺς καὶ εὐγενής,—προτερήματα σπάνια διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς στρατοκρατικῆς βαναυσότητος, καὶ ἐκτιμώμενα περισσότερον ὑπὸ τῶν κυριῶν.

Δυστυχῶς ἡ δέσποινα τῆς Δαμπιέρρης δὲν συνεμερίζετο αὐτὴν τὴν γνώμην, καὶ ἤκουσε μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα οἱ ἐπίσημοι ξένοι ἐπεδαψίλευσαν εἰς τὸν Γουλιέλμον.

— Πραγματικῶς, Δέσποινα, εἶπεν ὁ κόμης, ἂν κρίνω περὶ τοῦ πρωτοτόκου ἀπὸ τὸν δευτερότοκον, εἶσθε εὐτυχὴς μήτηρ καί σας μακαρίζω. Μοῦ παραχωρεῖτε τὸν Γουλιέλμον σας ; Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, θὰ εἶμαι δι' αὐτὸν ἄγαθος κύριος καὶ θά τῳ παράσχω προθύμως καὶ φιλοστόργως πᾶσαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ διακριθῇ. Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ τὸ μέλλον του, καί σας βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ φθονήσῃ διὰ τίποτε τὸν ἀδελφόν του.

— Ἀδύνατον, Ἐκλαμπρότατε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ πυργοδέσποινα· ὁ Γουλιέλμος θἀφιερωθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

— Τί ; θά τον κάμετε ἱερέα ;

— Πιθανὸν αὐτὴ νὰ εἶνε ἡ κλίσις του, πατέρα, παρετήρησε μετὰ συστολῆς ἡ Μαργαρίτα.

Ὄχι ! δὲν ἦτο αὐτή ! οὐδέποτε ὁ νέος τὸ ἠσθάνθη μὲ μεγαλητέραν βεβαιότητα· καὶ ἀντλῶν θάρρος ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς τῆς νεάνιδος, ἐγονάτισε πρὸ τῆς μητρός του.

— Δέσποινα, εἶπε μὲ σεβασμόν, ἀπὸ πολὺν καιρὸν διστάζω νὰ σας ἐξομολογηθῶ τὰ μυστικά μου ὄνειρα· ὀνειρεύομαι τὸ εὐγενὲς στάδιον τῶν ὅπλων· θὰ ἐγινόμην κακὸς ἱερεύς, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνω καλὸς στρατιώτης. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φέρω ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μου τὸν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον φέρω ἤδη ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ νὰκολουθήσω τὸν γενναῖον κόμητα. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἁπλοῦς δευτερότοκος διεκρίθη εἰς τὴν Παλαιστίνην, καί σας ὑπόσχομαι ὅτι θά σας κάμω νὰ ὑπερηφανευθῆτε δι' ἐμέ !

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἀπηυθύνοντο ἀρά γε μόνον πρὸς τὴν πυργοδέσποιναν ;

Ὁπωσδήποτε, ἡ Μαργαρίτα τῆς Φλανδρας τοὺς ἤκουσεν ἐρυθριῶσα, ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλὰ τὰ εἶπες, παλλικάρι μου ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης· ἀναγνωρίζω τὸ αἷμα τοῦ ἀνδρείου μου φίλου καὶ συμμάχου !

Ἀλλ' ἡ πυργοδέσποινα ἐθύμωσεν ὑπερβολικὰ διὰ τὴν αὐθάδειαν τοῦ νεανίσκου, καὶ ἠρνήθη σκληρῶς καὶ ἐπιμόνως νὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν του. Ἄλλως τε, εἶπεν, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν καὶ κύριόν του, ὡς δευτερότοκος, καὶ δὲν εἶχε τὴν θέλησιν ἐλευθέραν. Ἡ καλοσύνη τοῦ ἐκλαμπροτάτου κόμητος τὴν συνεκίνει βαθύτατα· ἀλλά, προσέθεσεν, ὁ Πέτρος ἦτο μᾶλλον ἄξιος τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν ηὐδόκει νὰ κάμῃ εἰς τὸν οἶκόν της.

Ὁ Βωδουΐνος, δυσαρεστηθεὶς διὰ τὴν ἄρνησιν, ἀπεχαιρέτισεν ἐγκαρδίως τὸν δυστυχῆ Γουλιέλμον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ θυγάτηρ του Μαργαρίτα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς ἀσπασμόν, καὶ χαιρετίσας ψυχρῶς τὴν πυργοδέσποιναν, ἀπῆλθε μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.

Ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης,—φωτεινῆς ἀστραπῆς εἰς τὴν ζοφερὰν νύκτα,— ἡ τόσον θλιβερὰ ζωὴ τοῦ Γουλιέλμου ἔγινεν ἀκόμη θλιβερωτέρα.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΙΘΟΥΣΑ

Ἀπὸ τῆς Εἰδωλολατρείας, μεταβαίνομεν τώρα εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ Ζεὺς ὁ Ὀλύμπιος ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ Παντοκράτορος, τοῦ Θεοῦ μας, καὶ ἀντὶ Ἑρμῶν καὶ Ἀπολλώνων καὶ Ἀσκληπιῶν καὶ Νυμφῶν καὶ Νηρηΐδων, ἔχομεν ἐδῶ Χριστούς, Παναγίας, Ἀγγέλους καὶ Ἁγίους. Χαμηλὴ ἀψιδωτὴ θύρα, ἡ ἀψὶς τῆς ὁποίας ἀποτελεῖται ἀπὸ βυζαντινὸν μάρμαρον, ἀνοιγομένη δεξιᾷ τῆς τελευταίας Αἰθούσης τῶν Ἀναγλύφων, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο Τμῆμα τοῦ Μουσείου, εἰς τὰς δύο μικρὰς συνεχομένας αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκεται ἡ Συλλογὴ τῆς χριστιανικῆς Τέχνης, καὶ ὅπου ὁ εἰσερχόμενος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποκαλυφθῇ εὐλαβῶς, πρὸ τῶν ἱερῶν συμβόλων τῆς θρησκείας του.

Εἰς τὴν πρώτην Αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπόκειται βυζαντινὰ μάρμαρα διαφόρων ἐποχῶν, — τεμάχια ἀρχιτεκτονικά, ἀνάγλυφα, πλάκες μὲ γλυπτὰ κοσμήματα κτλ. — ἡ εἰδωλολατρεία παλαίει ἀκόμη πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ὑπάρχει π: χ: εἷς Ὀρφεύς, παίζων τὴν λύραν καὶ διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς θείας μουσικῆς του, προσελκύων τριγύρῳ του τὰ ζῷα, ἡμερωμένα καὶ ἐκστατικά· τὸ σύμπλεγμα εἶνε περιεργότατον, διότι τὰ ζῷα,—πτηνὰ καὶ τετράποδα, καὶ μυθολογικὰ ἀκόμη παντοειδῆ,—παρίστανται τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, σχηματίζονται τρόπον τινὰ ἓν φανταστικὸν πλαίσιον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν Ὀρφέα. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ εἷς Βελλεροφῶν ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, φονεύων τὴν Χίμαιραν, καὶ ἄλλα ὁμοίως μυθολογικά. Ἀλλ' ἰδού, πλησίον τούτων, τὸ ἀνάγλυφον τὸ εὑρεθὲν ἐν Νάξῳ, καὶ ἀπεικονίζον τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Φάτνῃ. Τὸ θεῖον Βρέφος παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ αἱ κεφαλαὶ δύο βοῶν, προσερχομένων νὰ λατρεύσουν τὸν Σωτῆρα. Ὑπάρχει καὶ δεύτερον ἀνάγλυφον, παριστάνον ὁμοίως τὴν Γέννησιν. Εἰς αὐτό, πλησίον τοῦ νεογεννήτου Χριστοῦ, εἰκονίζεται ἐξηπλωμένη καὶ ἡ Θεοτόκος. Καὶ τὰ δύο εἶνε ἔργα τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων.

Ἀλλὰ τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα, καθὼς καὶ ὅλα τῆς Αἰθούσης ταύτης, δὲν διακρίνονται διὰ τὴν τέχνην των. Εὑρισκόμεθα εἰς πλήρη παρακμὴν τῆς Τέχνης. Οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι τῆς ἀρχαιότητος παρῆλθον πρὸ πολλοῦ, οἱ δὲ γλύπται καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς ἐποχῆς ταύτης, δὲν εἶχον τὴν δύναμιν οὔτε κἂν νά τους μιμηθοῦν. Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους, ἡ Τέχνη παρῆγε βάναυσα, ἀκαλαίσθητα ἔργα, ὡς αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπομεν, καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ Ἀναγέννησις, ἡ μεγάλη ἐκείνη αὐγὴ ἡ ὁποία διεδέχθη τὸν ζόφον τοῦ Μεσαίωνος,— τὸ γνωρίζετε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, —διὰ νὰ λάμψῃ καὶ πάλιν ἡ τόσον παρακμάσασα Τέχνη, μὲ τὴν λάμψιν τὴν ἀρχαίαν...

Ναί· ἡ Τέχνη ἀνεγεννήθη καὶ ἔλαμψε πάλιν μὲ τὴν λάμψιν τὴν ἀρχαίαν· ἀλλ' ἐξεπατρίσθη· ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν ἐπροχώρησε καὶ ἤκμασεν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην. Τὸν Φειδίαν, τὸν Ἰκτῖνον, τὸν Πραξιτέλην, τὸν Ζεῦξιν, διεδέχθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Ραφαήλ, ὁ Ρέμβρανδ, ὁ Μουρῖλος, ὁ Τορβάλδσεν. Καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ἔνδοξος πατρὶς τῆς Τέχνης, ἀπέμεινε χωρὶς Τέχνην. Ἀρά γε, ἡ φυγὸς θὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ ; Εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ὁ ὁποῖος κατέπληξε τὸν κόσμον μὲ τὰ καλλιτεχνήματά του, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦτον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι τῶν γιγάντων ἐκείνων συναθροίζομεν τώρα εἰς Μουσεῖα καὶ ἐπιδεικνύομεν ὑπερήφανοι τὰ μεγάλα ἔργα των, θαυμαστὴ καὶ πάλιν Τέχνη ὑπέροχος, Τέχνη ἑλληνική, — Ἕλληνες καλλιτέχναι, ἰδυνάμενοι νὰ συγκριθοῦν πρὸς τοὺς προγόνους των ; Ἄς τὸ ἐλπίσωμεν !

Ἡ δευτέρα Αἴθουσα περιλαμβάνει τὴν Μικρὰν Συλλογὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία προσωρινῶς εἶνε κατατεθειμένη ἐδῶ, διότι, ὅταν θὰ πλουτισθῇ μὲ τὸν καιρόν, θὰ ἀποτελέσῃ ἴδιον Μουσεῖον. Ἁγιογραφίαι, ἱεραὶ εἰκόνες, βυζαντιναὶ ἀρχαιόταται, ἱερὰ ἄμφια, ξύλινοι καὶ μετάλλινοι σταυροί, λειψανοθῆκαι, ἐγκόλπια, φυλακτά, ἐκκλησιαστικὰ σκεύη παντοειδῆ, ἔγγραφα, χειρόγραφα, παλαιὰ βιβλία, — ἰδοὺ ἀπὸ τί ἀποτελεῖται ἡ ἐνδιαφέρουσα αὕτη συλλογή. Πολλὰ τῶν κειμηλίων της εἶνε δείγματα ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης — ὅπως π: χ: ἓν ἐπιτραχήλιον τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, χρυσοῦφαντον, θαυμάσιον,— ἄλλα δὲ ἔχουν ἀνυπολόγιστον ἱστορικὴν ἀξίαν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπω, ὅτι ὑπάρχει καὶ τὸ ἐγκόλπιον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος. Ἐν γένει αἱ παλαιαὶ ἐκεῖναι ἱερώταται εἰκόνες, αἱ ἐφθαρμέναι ὑπὸ τοῦ χρόνου, τὰς ὁποίας τόσα εὐσεβῆ χείλη ἠσπάσθησαν, τὰ ἄμφια, τὰ ὁποῖα περιεβλήθησαν τόσοι ἅγιοι κληρικοί, τὰ ἱερὰ σκεύη, διὰ τῶν ὁποίων ἐτελέσθησαν τόσαι κατανυκτικαὶ λειτουργίαι εἰς ἐποχὰς θλιβερὰς διὰ τὸ Ἔθνος μας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ πατέρες μας ἐπεκαλοῦντο τὴν θείαν ἀρωγὴν μὲ πολὺ μεγαλητέραν θέρμην,— ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀνηρτημένα εἰς τοὺς τοίχους ἢ συσσωρευμένα εἰς τὰ ὑαλόφρακτα ἐρμάρια, ἐμποιοῦν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην καὶ προκαλοῦν μίαν ἁγίαν συγκίνησιν, ὅλως ἰδιαιτέραν, τὴν ὁποίαν κανὲν τῶν ἄλλων τμημάτων τοῦ Μουσείου δὲν προξενεῖ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπάρχει μελανοδοχεῖον, γραφίς, καὶ ἓν Λεύκωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἐπισκέπται ἐγγράφουν εἰς ἀνάμνησιν τὸνομά των. Εἰς τὴν σελίδα τῆς 27 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.—ἂν ποτε ἐπισκεφθῆτε τὴν Αἴθουσαν ταύτην καὶ λάβετε τὴν περιέργειαν νὰ φυλλομετρήσετε τὸ Λεύκωμα,—θὰ συναντήσετε καὶ τὸ μικρὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐσυνειθίσατε νὰ βλέπετε κάτωθεν τῶν ἄρθρων τούτων :

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ;

Τί λέγει τἄστρο μέσ' 'στὸν οὐρανό,
Τἄστρο, ποῦ λάμπει
Σὰ σκοτεινιάζουνε τῆς γῆς οἱ κάμποι,
Τί λέγει τἄστρο μέσ' 'στὸν οὐρανό ;

«—Τὸ φῶς μου ποῦ θωρεῖς, παντοτεινὸ
Δὲν εἶν' ἀλήθεια !
Τώρ' ἂν στολίζῃ τῆς Νυχτιᾶς τὰ στήθεια,
Μὰ τἄστρο θὰ χαθῇ τὸ μακρυνὸ
Ξάφνου μιὰ μέρα
Μεσ' ἀπ' τὸν ἄπλαστο, βαθὺν αἰθέρα.»

Τί τάχατε νὰ λέγῃ τὴν αὐγή,
Ὁ ἀνθὸς ποὺ ἀσπρίζει
Κι' ὀλόγυρα τὰ μύρα του χαρίζει,
Τί τάχατε νὰ λέγῃ τὴν αὐγή ;

«—Ὅμοια λουλούδια κι' ἄλλ' ἀπὸ τὴ γῆ
Θὲ νὰ φυτρώσουν
Τὸ μονοπάτι γύρω νὰ μυρώσουν...
—Ὁ Πλάστης τ' ἄνθη τὰ γλυκὰ εὐλογεῖ,
Μ' ἀπὸ τὴν πλάση
Τὸ μύρο τὸ δικό μου θὰ περάσῃ.»

Τὸ κῦμα τί νὰ λέγῃ τὸ βαρύ
Τὸ μαῦρο κῦμα,
Χαρὰ τοῦ ναύτη καὶ τοῦ ναύτη μνῆμα,
Τὸ κῦμα τί νὰ λέγῃ τὸ βαρύ ;

«—Μεσ' 'στὴν ὀργή μου ἐγὼ τὴ φοβερὴ
Σπάνω τὰ ἑάρτια,
Κι' ὅλα συντρίμματα, κουπιά, κατάρτια,
Τὸ μάτι σου ἔξαφνα πικρὰ θωρεῖ
Μὰ ὁ ἥλιος πάλι
Μὲ πίνει, μὲ ρουφᾶει ἀγάλι ἀγάλι.»

(*Μίμησις*)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

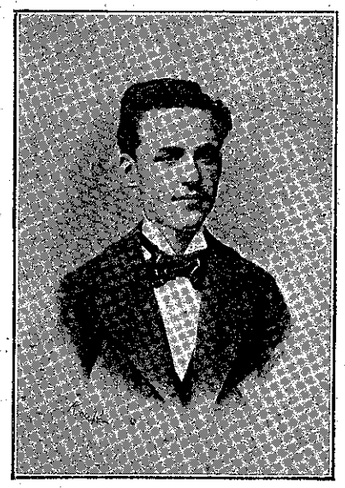

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΕΛΛΗΣ

Βραβευθείς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κόδρος* εἰς τὸν 62ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

(Ἴδε φυλλ. 12, σελ. 106.)

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 141.)

—Δὲν εὑρήκαμε ἕως τώρα· ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἡ καλή μας τύχη μᾶς ἔφερε 'ς τὴν πηγὴν τοῦ χρυσαφιοῦ.

— Μὲ συμπάθειο ὅμως... αὐτὴ ἡ πηγὴ τοῦ χρυσαφιοῦ ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὴν εὑρῆκε πρῶτος, εἰς τὸν κ. Μασσαί.

— Μὰ ἡμεῖς δὲν θὰ ἐνοχλήσωμεν κανένα... μᾶς φθάνει ἕνα κομμάτι γῆς... λέγω φαγητὸ καὶ πιοτό, δὲν ζητοῦμε ἄλλο τίποτε.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν ἄδειαν τοῦ κυρίου.

— Θὰ τὴν ζητήσωμε!

— Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θά σάς την δώση. Ἔχομεν ἀρκετοὺς ἐργάτας.

— Ἐργάτας ἐλεεινούς!.. ἐγχωρίους!.. μαύρους!.. εἶπεν ὁ Βραίη μὲ ἀπερίγραπτον περιφρόνησιν. Ἐν ᾧ ἡμεῖς... ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἤμην μίαν φορὰν ἀρχιεργάτης εἰς ἓν ἀνθρακωρυχεῖον τοῦ Νιούκαστλ...

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι γραμματισμένος, οὔτε ἀρχιεργάτης, εἶπε τραχέως ὁ Δάβις, ἀλλὰ τὴν δουλειὰ δὲν την φοβοῦμαι... καὶ σὰν δὲν θέλουν νὰ μοῦ δώσουν... τὴν παίρνω μόνος μου.

— Τὴν παίρνεις μόνος σου;... ἠρώτησεν ὁ Λεγκέν, μὲ ἐρεθισμὸν ὁ ὁποῖος ηὔξανε βαθμηδόν.

— Ναί. Τὸ ποτάμι αὐτὸ εἶνε δικό μου ὅσο καὶ δικό σας, κ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δουλέψω κ' ἐγὼ ὅπως καὶ σεῖς.

— Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐργασθῆς εἰς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ποῦ δέν το κατελάβαμεν ἡμεῖς. Ἀλλὰ 'ετὸ δικό μας τὸ μέρος... ἀ μπᾶ!

— Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἀφήσετε εἰς δύο δυστυχισμένους νὰ μαζέψουν τὰ ψιχαλὰ τοῦ πλούτου σας! διέκοψεν ὁ Βραίη· ὁ Δάβις εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς ἀνατροφήν· δὲν πρέπει νὰ πειράζεσθε δι' ὅσα λέγει... ἐλπίζω ὅτι θά μας συστήσετε εἰς τὸν κύριον... ζητοῦμεν τόσον ὀλίγον πρᾶγμα!...

— Νὰ συνεννοούμεθα, εἶπεν ὁ Λεγκὲν ἐντόνως. Σεῖς περιφέρεσθε, διὰ νὰ εὕρετε χρυσοφόρα μέρη. Διὰ τίνος λογαριασμὸν ἐργάζεσθε;

Ὁ Βραίη ἤνοιξε τὸ στόμα του ἀλλ' ἐσιώπησε· ὁ Δάβις ὅμως ἐφώναξε, κτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Ναί, γυρνοῦμε διὰ νὰ εὕρωμε χρυσοφόρα μέρη· καὶ ἂν εὕρωμε, θὰ προσκαλέσωμε κ' ἐκείνους ποῦ τὰ ἐκμεταλλεύονται καὶ ὅσους θέλομε!..

— Τότε ἔπρεπε νὰ ἔλθετε προτήτερα ἀπὸ μᾶς παλιο.. ἀνέκραξεν ὁ Λεγκὲν καταθυμωμένος. Ἔμπρὸς λοιπόν, ἔξω ἀπ' ἐδῶ, καὶ 'ςτὴ στιγμὴ!

— Ἔξω ἀπ' ἐδῶ;.. ἐβρυχήθη ὁ Δάβις· καὶ ποιὸς θά με διώξη;

— Ἐγώ. Ἔλα νὰ ἰδῆς! εἶπεν ὁ Λεγκὲν ἀνασκουμπόνων τὰ μανίκια του.

Ὁ Δάβις ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ μὲ σκυμμένην κεφαλήν, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἀντίπαλοι, στενῶς συνεσφιγμένοι, ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς ἐν μέσῳ κεραυνοῦ ἀγγλογαλλικῶν ὕβρεων. Τὰ κτυπήματα ἔπιπτον πυκνὰ ὡς χάλαζα, ἀλλ' οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν σχεδὸν ἰσοδύναμοι καὶ δὲν εἰξεύρομεν πῶς θα ἐτελείωνεν ἡ πυμαχία αὐτη, ἐὰν ὁ κ. Μασσαὶ δὲν εἶχε προστρέξη, ἀκούσας τὸν θόρυβον.

— Λεγκέν! ἀνέκραξε κατάπληκτος. Εἶνε δυνατόν!.. μὲ ἕνα ξένον!

Ὁ Λεγκὲν ἀπηλλάχθη ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δάβις καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ Μασσαὶ ἐντροπιασμένος, ἐν ᾧ ὁ Δάβις ἀνασηκωθείς, ἐμειδία ἠλιθίως.

— Ἔφταιξα· δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποῦ ἔκαμα, καὶ νὰ μὲ συγχωρέσετε! εἶπεν. Ἀλλὰ μ' ἐρέθισε τόσο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!.. Τὸ λοιπόν, δρόμο!

— Ἀφησέ με νὰ εἰπῶ δύο λόγια 'ς τὰφεντικὸ ποῦ φαίνεται τόσον καλός...

— Τίποτε! θὰ τοῦ ἐξηγήσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι μὲ δύο λόγια. Κάποιοι ξένοι θέλουνε νὰ χώσουν τὴ μύτη τους 'ςτὸ μεταλλεῖό μας. Κ' ἐγὼ λοιπὸν τοὺς στέλνω νὰ πᾶν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦρθαν.

— Πραγματικῶς, δὲν ἠμποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ξένους εἰς τὸ μεταλλεῖον μας, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί Δώσατέ τους μερικα τρόφιμα καὶ ἐνδύματα, καὶ ἂς ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' ἐδῶ! εἶπεν ἀναχωρῶν.

Μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν δύο τυχοδιωκτῶν, ὅπως ἐξευμενίσουν τὸν κ. Μασσαί, ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη, καὶ οἱ δύο σύντροφοι ἀφ' οὗ ἐφωδιάσθησαν μὲ ἐνδύματα καὶ μὲ καπνόν, ἀπεμακρύνθηθησαν μὲ βῆμα βάρύ.

Προχωρήσαντες ἕως διακόσια μέτρα, ἐστάθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου. Ἐκεῖ ἤρχισαν ζωηρὸν διάλογον, δεικνύοντες ὁτὲ μὲν τὸν ὁρίζοντα, ὁτὲ δὲ τὸ μεταλλεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μὲ τόσον ὀλίγας διατυπώσεις τοὺς ἐδίωξαν. Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ἀλλὰ τὴν πρωΐαν ἐφάνησαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἠσχολήθησαν νὰ κόπτουν κλάδους δένδρων νὰ κάμνουν αὐτοὺς πασσάλους καὶ νά τους ἐμπήγουν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμίου· ἔπειτα συνέλεξαν πολλοὺς κλάδους καὶ πρὶν δύση ὁ ἥλιος κατεσκεύασαν κατὰ τὸ ἥμισυ μίαν καλύβην· χωρὶς ἄλλο εὕρισκον πολὺ ὡραίαν τὴν θέσιν. Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Λεγκὲν δι' ὅλα αὐτὰ ἦτο φοβερά· ἀλλὰ καὶ τοῦ Γεράρδου ἡ ἀγανάκτησις ἦτο μεγάλη. Ἐρεθίζοντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον κατέλήξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς διώξουν διὰ τῆς βίας. Ἀλλὰ τὰ πολεμικὰ ταῦτα σχέδια δὲν ἐπεδοκίμασεν ὁ κ. Μασσαί, ὅστις μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἔπεισε τὸν Λεγκὲν καὶ τὸν Γεράρδον, ὅτι καὶ οἱ ξένοι ἐκεῖνοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβουν ἓν ἀδέσποτον ἔδαφος καὶ νὰ τὸ δηλώσουν ὡς ἰδιοκτησίαν των.

Μίαν μόνην παραγγελίαν ἔδωκεν εἰς αὐτούς, νὰ μὴν ἐπιτρέψουν, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, τὴν εἴσοδον τῶν δύο ἀγνώστων εἰς τὸν περιβολον τῶν μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΟΛΙΑΘ.

Ὁ Λεγκὲν καὶ ὁ Γεράρδος ἐπέδλεπον μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν ἑταιρείαν Βραίη - Δάβις· καθ' ἑκάστην δὲ ἀνεκοίνωνον εἰς τὸν κ. Μασσαὶ καὶ εἰς τὸν Ἐρρῖκον καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐνεργείας αὐτῶν. Οἱ δύο σύντροφοι ἐλάμβανον καθ' ἑκάστην ἄμμον τοῦ ποταμίου μὲ τὸ τηγάνιόν των, τὴν ἔπλυνον καὶ παρετήρουν μὲ προσοχὴν τὸ ὑπόλειμμα.

Τὰ πράγματα ἐξηκολούθησαν οὕτω ἀρκετὸν χρόνον· ἀλλ' ἡμέραν τινά, ἐξ ἑβδομάδας περίπου, ἀφ' ὅτου οἱ δύο πρόσκοποι ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου, ὁ Γεράρδος ἔφθασεν εἰς τὴν ἔπαυλιν πολὺ τεταραγμένος. Κατακόκκινος, ἀσθμαίνων, μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας, εἰσώρμησε βιαίως εἰς τὸ ἑστιατόριον, ὅπου εὑρίσκοντο οἱ γονεῖς του καὶ ὁ Ἐρρῖκος μὲ τὸν Λωμόνδον καὶ τὸν Χαρδουῆνον.

— Εἰξεύρετε τί κάμνουν τώρα; ἀνέκραξε χωρὶς νὰ προφθάση ν' ἀναπνεύση.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

— Κατέβηκαν ἑκατὸ μέτρα παρακάτω καὶ ἤρχισαν νὰ ἐμπήγουν πασσάλους.

Καὶ σήμερα τὸ πρωὶ ὅταν ἐπήγαμεν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ Λεγκὲν καὶ ἐγώ, τί εἴδαμεν; Νὰ κατασκευάζουν μίαν ἄλλην καλύβαν.

— Αἴ, ἴσως σκέπτονται ν' ἀφήσουν τὴν πρώτην καλύβην των καὶ νὰ μετακομισθοῦν εἰς ἄλλην. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡμᾶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὄχι, φαίνεται ὡσὰν νὰ μοιράζουν τὸ ὀλίγον ἔδαφος ποῦ κατέλάβαν. Ἐγκαθίστανται ὁριστικῶς, σᾶς βεβαιῶ.

— Ὁ Γεράρδος ἴσως ἔχει δίκαιον ν' ἀνησυχῆ, διέκοψεν ὁ Ἐρρῖκος. Εἰμπορεῖ νὰ θέλουν νὰ καταλάβουν καὶ ἄλλο μέρος.

— Ἴσα, ἴσα αὐτὸ ἐσκέφθημεν καὶ ἡμεῖς. Εἰμπορεῖ νὰ τοὺς καταιβῆ νὰ κτίσουν καλύβας καὶ νὰ ἐμπήξουν πασσάλους καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ποταμίου μας. Ποῖος θὰ τοὺς ἐμποδίση;

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος. Ἐδῶ ἡ κατοχὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ κυριότητα.

— Ἀφ' οὗ μιὰ φορὰ καταλάβουν ἓν μέρος, πηγαίνετε ἔπειτα νὰ τοὺς βγάλετε.

— Ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ ἐχάραζα χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀργοπορίαν τὰ ὅρια τῆς ἰδιοκτησίας μου, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὸ ἔχει γίνη.

— Ὦ, ὄχι ἐντελῶς, ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος, διακόψας τὸν πατέρα του. Εἴν' ἀληθές, ἐχαράξαμεν τὰ ὅρια τῆς ἰδιοκτυσίας μας μέχρι σημείου τινός ἀλλ' ἂν δὲν θέλωμεν νὰ ὑποστῶμεν καμμίαν ἐπιδρομήν, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ εἰσβάλουν τυχοδιῶκται εἰς τὸ χρυσωρυχεῖόν μας, πρέπει νὰ μετακινήσωμεν τὰ ὁριά μας, νὰ τα μεταφέρωμεν μακρύτερα καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ὅπως μᾶς συμβουλεύει ὁ φίλος μας Χαρδουῆνος.

— Πῶς; νὰ ἐκτείνωμεν ἀκόμη τὰς ἐργασίας μας;

— Αὐτὸ δέν μου φαίνεται ἀπολύτως ἐπάναγκες, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος. Ἀρκεῖ νὰ ὁρίσωμεν μίαν περιοχὴν δι' ἕκαστον μέλος τῆς ἀποικίας, καὶ εἰς ἑκάστην ὡς σημεῖον κατοχῆς νὰ κατασκευάσωμεν μίαν καλύβην ἡ ὁποία ν' ἀνήκη ὀνομαστικῶς, αὐτὴ ἐδῶ εἰς σᾶς, κύριε Μασσαί, ἡ ἄλλη εἰς τὴν κυρίαν Μασσαί, αἱ ἀκόλουθοι εἰς τὴν δεσποινίδα Κοραλίαν, εἰς τὴν μικρὰν Λίναν, εἰς τὸν Ἐρρῖκον, εἰς τὸν Γεράρδον, εἰς τὸν ἰατρόν, εἰς τὸν Λεγκέν, εἰς ἐμέ, ἐὰν θέλετε. Κάμετε καλύβας καὶ διὰ τοὺς μαύρους ὑπηρέτας σας, ἀκόμη!.. Εἶσθε ἀρκετὰ πολυάριθμοι ὥστε νὰ καταλάβετε τὸ ποτάμιον καὶ τὰς ὄχθας του εἰς ἔκτασιν δύο ἢ τριῶν χιλιομέτρων. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεσθε κύριοι αὐτοῦ καὶ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε καμμίαν εἰσβολήν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Ὁ κύριος Φασουλῆς, ἡ κυρία Φασουλίνα καὶ τὰ παιδιά των, ἐπῆραν ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι των τὸν μικρούτσικον Φασουλάκην, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ζῇ καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ τὰ ἀδέλφια του, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο παιδί.

Κάθε πρωΐ, μόλις ξυπνήση καὶ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του, θὰ φιλήση τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, θὰ καλημερίση τοὺς Φασουλάκιδες, καὶ ἔπειτα,—ἡ πρώτη του δουλειά,—θὰ πλυθῇ καὶ θὰ σιγυρισθῇ.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες πλύνονται μὲ χαρὰ καὶ μὲ γέλια, σαπουνίζονται, τρίβουν καλὰ καλὰ τὸν λαιμὸν καὶ ταὐτιά των μὲ τές πετσέτες των. Ἔτσι γίνονται ὡραῖοι, δροσεροὶ καὶ ροδοκόκκινοι σὰν ἀγγελάκια.

Καὶ ἡ γάτα ἡ Λιλίνα πλύνεται καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα. Γιὰ λεκάνη ἔχει τὸ στοματάκι της, γιὰ πετσέταν τὴν κόκκινην γλωσσίτσαν της. Ἀλλὰ τί καλὰ ποῦ τὰ καταφέρνει, χωρὶς νερὸ καὶ σαπουνι; καὶ πῶς γυαλίζει ὕστερα ἡ στακτερὴ γουνά της!

Τῆς ἀρέσει, βλέπετε, νὰ σιγυρίζεται, νὰ κάμνη τὴν τουαλέτταν της. Μόνον ὁ Φασουλάκης δὲν πλύνεται μὲ πολλὴν εὐχαρίστησι, καὶ βρίσκει τὸ νερὸ πολὺ κρύο, καὶ τὴν πετσέτα πολὺ σκληρή, καὶ τὸ σαπουνι πολὺ γλυστερό, καὶ τὸ πρωϊνὸ πλύσιμο τὸ ἔχει γιὰ μεγάλη φασαρία καὶ μεγάλο βάσανο. Δέν του ἀρέσει τέλος πάντων. Καὶ πότε κλαίει, καὶ πότε μουρμουρίζει, καὶ πότε τάφινει 'ςτὴ μέση, καὶ σκουπίζεται πρὶν βγάλη ἀκόμη καλὰ-καλὰ τὰ σαπούνια ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του.

Ἔ, δὲν εἶνε μεγάλο ἐλάττωμα αὐτό, νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ παιδὶ τὴν καθαριότητα; Τότε λοιπὸν τί θὰ διαφέρη ἀπὸ ἕνα μικρό, καὶ παχουλὸ καὶ ἀκάθαρτο γουρουνάκι;

— Τί κρῖμα, ἔτσι εὔμορφο παιδάκι νὰ μὴν εἶνε παστρικό! λέγει ἡ κυρία Φασουλίνα.

— Ἄφισέ τον, καὶ μὲ τὴν ἡλικία θὰ συνειθίση καὶ θὰ διορθωθῇ, ἀπαντᾷ ὁ κύριος Φασουλῆς.

Μ' αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Φαίνεται, ὅτι κάθε καλὸν ἔχει καὶ τὸ κακόν του. Ἀπὸ ὅλα τὰ ὀπωροφόρα τοῦ κήπου, ἡ κερασιὰ τῶν παιδιῶν ἦτο ἡ ὡραιοτέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον ἐκτεθειμένη εἰς λεηλασίας.

— Τὰ λαίμαργα τὰ βρωμόπουλα! εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Ὄλγα· μᾶς τρῶνε τὰ πειὸ κόκκινα.

Ὁ Κωστάκης ἔμεινε πρὸς στιγμὴν βυθισμένος εἰς σοβαρὰς σκέψεις· κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἀνέκραξε μ' ἐνθουσιασμόν:

— Εὕρηκα τρόπο! Βάζουμε ἕνα σκιάχτρο 'στὴν κερασιά;

Ἡ Πόπη τὸν ἐκύτταξε καὶ ἐγέλασε:

— Ἔπρεπε νὰ το συλλογισθοῦμε ἀπὸ καιρό, εἶπε· ἄ, τί γέλια ποῦ θὰ κάναμε!..

— Νὰ τὸ φτειάσωμε τώρα εὐθύς, ὑπέλαβεν ὁ Κωστάκης. Ἐλᾶτε, πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ Μπάρμπα - Σταῦρο.

Ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος εἶνε εἰς κάθε περίστασιν τὸ μαντεῖον καὶ τὸ καταφύγιον τῶν παιδιῶν.

Καὶ τὰ τρία ἔτρεξαν νὰ τὸν εὕρουν.

— Μέσα εἶσαι, Μπάρμπα - Σταῦρο; ἐφώναξεν ὁ Κωστάκης, μόλις ἔφθασεν ἀσθμαίνων εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ γέρω-κηπουροῦ.

Ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Ἀλλ' ἀπὸ μέσα, μία στριγγὴ φωνὴ ἐπανέλαβε:

— Μπάρρρρμπα - Σταῦρρρο!

Τὰ παιδιὰ ἔβαλαν τὰ γέλια.

— Δὲν εἶνε μέσα, εἶπεν ὁ Κωστάκης, ἀνοίγων τὴν θύραν. Ἡ Καρακάξα μίλησε.

— Καλὴ μέρα, Καρακάξα! ἐφώναξαν καὶ τὰ τρία.

Μία κίσσα, τῷ ὄντι, ἦτο σκαρφαλωμένη ἐπάνω εἰς τὸ κλουβί της. Ἐπήδησεν ἀμέσως εἰς τὸ πάτωμα, καὶ κυττάξασα τὰ παιδιὰ μὲ σοβαρότητα, ἐπανέλαβε: «Μπάρρρρμπα - Σταῦρρρο!»

— Τί ἀστεία ποῦ εἶνε! εἶπεν ἡ Ὄλγα· θὰ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς εἶνε ἄνθρωπος· δὲν μιλεῖ καλλίτερα ἀπὸ τὸ Μπεμπέ;

— Κατὰ δυστυχίαν, εἶπεν ὁ Κωστάκης, μόνον δύο λέξεις ξέυρει καὶ δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ μας εἰπῇ ποῦ εἶνε ὁ Μπάρμπα-Σταῦρος...

— Ἐδῶ εἶνε, παιδιά μου, εἰς τοὺς ὁρισμούς σας! ἀντήχησε ταυτοχρόνως μία φωνὴ γεροντική.

— Ἄ, νάτος!.. Μπάρμπα - Σταῦρο, θέλομε ἕνα σκιάχτρο, εἶπεν ἀμέσως; ὁ Γιαννάκης, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ μὲ προλόγους, — γιατὶ τὰ πουλιὰ μᾶς τρῶν τὰ καλλίτερά μας κεράσια.

— Μᾶς βοηθεῖς, Μπάρμπα Σταῦρο; ἠρώτησεν ἡ Πόπη· μὰ ξεύρεις, πρέπει νὰ εἶνε φοβερό, φρικαλέο... Ἄ, Κωστάκη, ἐξηκολούθησε μὲ ζωηρότητα, ἂν ἐθυσίαζες ἐκεῖνο τὸ μεγάλο Καραγκιόζη σου!..

— Ναί, μὰ δὲν ἔχει πειὰ οὔτε χέρια οὔτε πόδια!

— Δὲν πειράζει· τοῦ φτιάνομε, καὶ ἔπειτα τὸν ντύνομε ἕλα, τρέξε νὰ τον φέρῃς.

Ὁ Κωστάκης ἔρυγεν ὡς σιδηρόδρομος, καὶ μετὰ πέντε λεπτά, ἐπέστρεψε φέρων τὰ λείψανα ἑνὸς ὡραίου Καραγκιόζη.

— Πρέπει ὅμως νὰ του βάλωμε πολὺ μεγάλα χέρια! ἐφώναξε, πρὶν σταθῇ κἂν διὰ νὰ καπνεύσῃ

Ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος ἐπῆρε τὸν Καραγκιόζην καὶ τον ἐξήτασεν.

— Ἔχω ὅ,τι χρειάζεται, εἶπεν· ἕνα ξύλο ἀπὸ κάτι παλιὰ κάγγελα· θὰ τού το καρφώσω 'στὴν πλάτη, καὶ πάει λέωντας.

Τοῦτο καὶ ἔγινεν ἀμέσως, ὁ δὲ Καραγκιόζης ἐξέτεινε τώρα δύο πελωρίους βραχίονας, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ἠδύνατο νὰ ἐναγκαλισθῇ ὅλην τὴν κερασιάν.

— Κρῖμα μόνον ποῦ δὲν τα κουνεῖ! εἶπεν ὁ Κωστάκης.

— Θά του βάλωμε μακρυὰ μανίκια, καὶ θὰ τού τα κουνεῖ ὁ ἀέρας, εἶπεν ἡ Πόπη.

— Βέβαια, εἶπε καὶ ἡ Ὄλγα· πρέπει νὰ γίνῃ σὰν ζωντανός, γιὰ νὰ τον φοβοῦνται τὰ πουλιά.

— Καὶ τώρα μὲ τί θὰ τον ντύσωμε; ἠρώτησεν ἡ Πόπη.

— Ἔχω ὅ,τι χρειάζεται! εἶπε καὶ πάλιν ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς ἦτο ἀνεξάντλητος. Νὰ ἡ παλιὰ ρόμπα, ποὺ μου εἶχε δώσῃ ὁ Κύριος, νὰ την φορῶ τὸν καιρὸν ποῦ ἤμουν ἄρρωστος...

— Ἄ, τί καλά! ἀνέκραξεν ἡ Πόπη, κροτοῦσα τὰς χεῖρας ἀπὸ χαράν. Τί εὔμορφος ποῦ θὰ εἶνε ὁ Καραγκιόζης!

— Ἂν θὰ εἶνε εὔμορφος, δὲν ἐκάναμε τίποτε, εἶπεν ὁ Κωστάκης· τὸ ζήτημα εἶνε, νὰ γίνῃ ἄσχημος, τέρας! Σταθῆτε ὅμως· δὲν σας φαίνεται πολὺ λιγνός; πρέπει νὰ τον παχύνωμε λιγάκι.

Τὸν ἐτύλιξαν μὲ ἄχυρα, τὸν ἐφούσκωσαν καλά, καὶ ἔπειτα τοῦ ἐφόρεσαν τὸν παλαιὸν κοιτωνίτην, μὲ τόσα γέλια, μὲ τόσον θόρυβον, ὥστε ὅλα τὰ πουλιὰ ἔφυγαν ἐκ τῶν προτέρων.

Τί ἔγινεν ἡ Κίσσα ἐν τῷ μεταξύ;

Ἔγινεν ἄφαντη, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπρόσεξεν... Ἡ Κίσσα τοῦ Μπάρμπα - Σταύρου ἦτο πτηνὸν πολὺ ἀνεξάρτητον, πολὺ χειραφετημένον· δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ θεωρῇ τὸ κλουβί της ὡς φυλακήν, καὶ ἐπήγαιναν ὅπου ἤθελε, μετὰ ἢ ἄνευ ἀδείας. Τὰ παιδιὰ εἰσέβαλον τώρα εἰς τὸ σπίτι καὶ τὴν ἐνώχλησαν. Καὶ αὐτὴ ἔφυγε, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε...

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ ἔργον, ὁ γέρω-κηπουρὸς ἐπῆρε μίαν σκάλαν καὶ την ἔφεν εἰς τὴν κερασιάν. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Κωστάκην, προσέδεσε στερεῶς τὸ ἀνδρείκελλον εἰς ἕνα κλάδον, καὶ ἔπειτα συνεβούλευσε τὰ παιδιά, νὰ κρυφθοῦν ὀπίσω ἀπὸ τὸν πλησίον φράκτην, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ κηπουρὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον του, ἀφήσας τὰ τρία παιδία εἰς τὴν κρύπτην των. Ἐπὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐφάνησαν ἀτελείωτα, κανὲν δὲν ἐκινήθη. Ἔξαφνα:

— Κάτι ἀκούω! ἐψιθύρισεν ἡ Πόπη εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Κ' ἐγώ! εἶπεν ἡ Ὄλγα.

— Σιωπή! μὴν κουνηθῆτε!

Ὁ θόρυβος ηὔξανε. Κάτι μεγάλο πουλὶ βέβαια, ἐπετοῦσεν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

— Μᾶς τρώγει τὰ κεράσια! ἐψιθύρισεν ἡ Πόπη.

— Τώρα... τώρα θὰ ἰδῇ τὸν Καραγκιόζη καὶ θὰ φοβηθῇ, εἶπεν ἡ Ὄλγα μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα.

— Σούτ! εἶπεν ὁ Κωστάκης· νά, πλησιάζει, κυττάξετε!..

Ὁ πτερωτὸς κλέπτης ραμφίζει μὲ τὴν ἡσυχίαν του ἕνα κατακόκκινον κεράσι. Κάμνει ἀκόμη ἓν πήδημα, καὶ ἀντικρύζει τὸ σκιάχτρο.

— Μπάρρρρμπα Σταῦρρρο! ἀκούεται τότε ἡ στριγγὴ φωνὴ τῆς Κίσσας· καί, πηδῶσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Καραγκιόζη, τὸν τσιμπᾷ μὲ τὸ ράμφος φιλικώτατα· «Μπάρρρρμπα Σταῦρρρο!» ἐπαναλαμβάνει, ὡς νὰ κατεγοητεύθη ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτον συνάντησιν.

— Μπᾶ! ἡ Καρακάξα!

Ἡ ἐπιφώνησις ἐξέρχεται καὶ ἀπὸ τὰ τρία στοματάκια τάνοικτὰ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Τὰ παιδιὰ ἦσαν ὄρθια καὶ ἐκυττάζοντο· κατόπι ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας τόσον ἠχηρούς, ὥστε ἡ Κίσσα, ἔκπληκτος, ἔσκυψε καὶ τὰ ἐκύτταξε μὲ σοβαρότητα.

Ἀκούσας τὸν θόρυβον, ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος προπέτρεξεν. Μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀπὸ τὰ γέλια, ὁ Κωστάκης ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καί τῳ ἔδειξε τὴν Κίσσαν, ἡ ὁποία ἐστέκετο τώρα ἐπάνω εἰς τὸ καπέλλον τοῦ Καραγκιόζη καὶ ἐπανελάμβανε: «Μπάρρρρμπα - Σταῦρρρο!»

— Μπᾶ τὸ ζοῦδιο! ἀνέκραξεν ὁ γέρω κηπουρός, γελῶν καὶ αὐτός· ἐγνώρισε τὴν ρόμπα, καὶ νομίζει πῶς; εἶμαι ἐγώ!

— Αὐτὴ μᾶς τρώγει τὰ κεράσια! εἶπεν ἡ Πόπη, ὅταν ἐπιτέλους ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Καλὲ ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πάρῃ τὸν Καραγκιόζη γιὰ τὸν Μπάρμπα - Σταῦρο! εἶπε συγχρόνως ἡ Ὄλγα· καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα ἐπροκάλεσε νέον παροξυσμὸν τρελοῦ γέλωτος.

— Κρῖμα 'στοὺς κόπους μας, εἶπεν ὁ Κωστάκης, γιὰ νὰ κάμωμε σκιάχτρο! Ἂν εἶνε ἔτσι, καλλίτερα νὰ το καταιβάσωμε.

— Ὄχι δά, εἶπε ζωηρῶς ἡ Πόπη· ἂς τἀφήσωμε γιὰ τἄλλα πουλιά· αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν τόσην ἐξυπνάδα, καὶ ἔπειτα δὲν γνωρίζουν τόσῳ πολὺ τὸν Μπάρμπα-Σταῦρο. Ὅσῳ γιὰ τὴν Καρακάξα, ἐπὶ τέλους αὐτὴ εἶνε φίλη μας· καὶ μποροῦμε πειὰ νὰ μοιράσωμε τὰ κεράσια μας μὲ μιὰ φίλη!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 64ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1900

Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, (φυλλ. 1, σελ. 12), οἱ ὁποῖοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ ς' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς: — Ἔ, καὶ ποιός σου φταίει ποῦ ἀπερρίφθης εἰς τὰ γραπτά; Δὲν σοῦ το ἔλεγα πῶς αὐτὴ ἡ ἀμέλεια.....

Ὁ Ἄβελ: — Δὲν φταίει ἡ ἀμέλεια, μπαμπᾶ· φταίει ὁ διπλανός μου, ποῦ δὲν μ' ἄφινε νὰ κυττάξω τὸ χαρτί του.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψάρι τῆς Ξηρᾶς

* * *

«Γ. Γ. Σὲ παρακαλῶ, ἂν τυχὸν δὲν λάβῃς καὶ τὴν παροῦσάν μου, νὰ μοῦ το γράψῃς εὐθύς, διὰ νὰ σου στείλω ἄλλην. *Καρδία ὑπὸ Πέτραν.*»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραμυδόγατου

* * *

— Κική, μὴ σκύβῃς ἔτσι ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πέσῃς!

— Ἔννοια σας, μαμμᾶ, καὶ βαστῶ τὴ ρόμπα μου!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνιωτάκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΞΕΣΠΑΘΩΝΟΝΤΑΣ!

ΗΡΕΣΕ πολὺ καὶ τὸ τελευταῖον δώδεκασέλιδον φύλλον, τὸ τόσῳ πλούσιον εἰς ὕλην καὶ εἰς εἰκόνας. Ἂν κρίνω τουλάχιστον ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων μου, — διότι αὐτοὶ μόνον ἐπρόφθασαν νὰ μου γράψουν μέχρι σήμερον, — ὅλοι φαίνονται κατενθουσιασμένοι. Ἡ συνέχεια τῶν δύο μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται τώρα εἰς τόσον ἐνδιαφέρον σημεῖον, (ἐκείνη ἡ ἐμφάνισις τῶν «ὑπόπτων» εἰς τὴν «Χρυσοφόρον Φλέβα» πολλὰ δεινὰ προοιωνίζεται!) ἡ συνέχεια τῆς σοφῆς καὶ θελτικοτάτης «Θείας Οὐρανίας», τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο «Θαῦμα Ἰσορροπίας» μὲ τὴν ἀπρόοπτον ἐξήγησίν του, ἡ βιογραφία τῆς Ταλιαφέρρο, τὸ διηγηματάκι τοῦ κ. Ἀλκίδου, πόσα ἄλλα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν, δὲν περιείχοντο εἰς αὐτὸ τὸ ἔκτακτον φύλλον! Πραγματικῶς, ὅταν ἔχωμεν δώδεκα σελίδας, ἔχομεν ἀρκετὸν τόπον διὰ νὰ καταστήσωμεν τὸ φύλλον ποικίλον καὶ ὡραῖον. Καὶ εἰς τί ὀφείλεται τοῦτο; εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Οἱ ἐγγράφοντες νέοι συνδρομηταί, εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται ὅτι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον συντελοῦν εἰς τὴν πρόοδον καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ φύλλου, καὶ ὅτι παρέχουν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ συναδέλφους των ηὐξημένην τὴν ἑβδομαδιαίαν ἀπόλαυσιν. Τιμὴ λοιπὸν καὶ δόξα εἰς τοὺς ξεσπαθώνοντας!

Τσούχτρα [Ε] νὰ σου ζήσῃ τὸ νεοφώτιστον ἀνεψάκι σου, ὁ χαριτωμένος Ἀναστασάκης. Ἡ Ἀγάπη σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ ἐνεθυμήθης νὰ την συγχαρῇς διὰ τὴν ἑορτήν της, καθὼς καὶ ἡ Γιαγιά, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ δείχνεις διὰ τὴν ὑγείαν της. Χαίρω πολύ, διότι σ' ἐνθουσιάζουν τόσον τὰ ἐφετεινά μας ἔργα. Ὁ ἐπιστολή σου δροσερωτάτη· τὴν ἐρρόφησα σὰν παγωτό.

Ἀπὸ τὴν ποικίλην καὶ ὡς πάντοτε ὡραίαν ἐπιστολὴν τῆς *Ναυτοπούλας* [ΕΕ] αὐτὸ τὸ ἀπάσπασμα, τὸ ὁποῖον προτιμῶ, διότι πολὺ μ' ἐνδιαφέρουν αἱ μεταξύ των γνωριμίαι τῶν φίλων μου: «Ἐγνώρισα ἐπὶ τέλους καὶ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, τὸ ὁποῖον μ' ἐφιλοξένησεν ὁλόκληρον ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν του.... Ἡ ἐξοχή του εἶνε ἐκτάκτως ὡραία, ποιητικωτάτη, δὲν ἀπορῶ δὲ ἂν φίλη σου ἔγινε ποιήτρια. Ἐκεῖ, παρ' ὀλίγον νὰ ἐμπνευσθῶ κ' ἐγω καὶ νὰ σου στείλω κανένα Ὕμνον πρὸς τὴν Φύσιν· τὰ ἀστεῖα κατὰ μέρος ὅμως... Τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ κατενθουσίασεν· εὑρίσκω δὲ ὅτι τὸ ψευδώνυμον τῆς πηγαίνει λαμπρά, διότι μόνον ἡ μετριοφροσύνη της ὑπερβαίνει τὸ πνεῦμά της.» Κ' ἐγὼ τὸ γνωρίζω καλὰ αὐτὸ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς της· οὔτε θὰ ἐδημοσίευα αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους σου, ἂν δὲν ἤμην βεβαία ὅτι τοὺς ἀξίζει ἡ ἀγαπητή μας φίλη.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πῶς ἔγινεν ἡ ἐγγραφὴ τοῦ νέου μου φίλου *Ἀρχισρατήγου Ρόβερτς*; Ἰδοὺ τί μου γράφει: «Μίαν ἡμέραν, μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου *Γεωργίου Ζαχαριάδου*, τὸν εὗρον ἀσθενοῦντα. Ἂν καὶ ἦτο ὅμως ἀσθενής, εἶδα νὰ κρατῇ ἓν φυλλάδιον καὶ νὰ το ἀναγινώσκῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του. — Τί εἶνε αὐτό; τὸν ἐρωτῶ. — Εἶνε, μοῦ ἀπαντᾷ, τὸ μόνον ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμε νὰ ἀναρρώσω ὀλίγον. — Καὶ πῶς γίνεται νὰ εἶνε ἰατρικὸν ἓν ἁπλοῦν χαρτίον; — Γίνεται διότι εἶνε το ἄριστον περιοδικόν, τὸ θαυμάσιον ἀνάγνωσμα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Διάπλασις τῶν Παίδων.» Τοῦτο ἀκούσας ὁ *Ἀρχιστράτηγος Ρόβερτς*, ἔσπευσε νὰ ἐγγραφῇ ἀμέσως καὶ νὰ γίνῃ φίλος μου, καὶ ὅταν ἀργότερα ἔλαβε καὶ τὰ φυλλάδια, ἔγινε φίλος μου ἀπὸ τοὺς πλέον ἐνθουσιώδεις.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γράψω ἰδιαιτέρως, καὶ δι' αὐτὸ τὸ βλέπεις σήμερον εἰς τὰς Πληροφορίας. Πολὺ ὀρθὰ ὅσα γράφεις διὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου. Ὅταν παίζεται ἢ ψάλλεται ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος, ὁ Ἕλλην πρέπει, ὀφείλει νὰ τον ἀκούσῃ ὄρθιος καὶ ἀσκεπής, ἀλλέως, ἢ δὲν γνωρίζει τί σημαίνει Ἐθνικὸς Ὕμνος, ἢ εἶνε ἀνάξιος νὰ λέγεται Ἕλλην.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: ***Μικρὰν Ἀρσακειάδα*** (Ζ.Π. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.) ***Ἀετιδέα τῆς Νεαπόλεως*** (Γ. Τ.,) ***Ἀρταναὶν*** (Ι. Ν. διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου [Ε] καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) ***Μόζαρτ*** (Κ. Μ. τὸ πρῶτον δὲν ἦτο ἐλεύθερον·) ***Δενδροστοιχεῖαν τῶν Ἀθηνῶν*** (Α. Χ. αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλλίτερα.)

Μετὰ βαθυτάτης μου ἀθλίψεως ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς μου φίλης **Χρυσούλας Κ. Καλλάρη**, τῆς γνωστῆς σας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ***Πυκνόφυλλος Δρῦς***. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Ἀπριλίου, ἐν ἡλικίᾳ μόλις 14 ἐτῶν, βυθίσασα εἰς ἀπαρηγόρητον πένθος τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς της καὶ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια της. Μανθάνω ὅτι μετ' ἀπαραμίλλου εὐσταθείας ὑπέμεινε τὰς ὀδύνας τῆς μακρᾶς ἀσθενείας της, καὶ ὅτι ἠτένισε τὸν θάνατον μὲ γαλήνην καὶ σοβαρότητα ὑπερκόσμιον, πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της. Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν τελευταίων στιγμῶν της, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπρόφερε τόσον ὑψηλοὺς καὶ χριστιανικοὺς λόγους, συγκιρνᾷ τὴν ἀμύθητον λύπην τῶν γονέων της, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὸ ἐγκαλλώπισμα τοῦ οἴκου των, διὰ νεύξησῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀγγέλων κατὰ ἕνα... Ἂς εἶνε αἰώνια ἡ μνήμη Της!

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Τὸ ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*** καὶ ἡ ***Γλυκεῖα Καρδία*** χαιρετοῦν στρατιωτικῶς τὸν ***Ὑποψήφιον Ἐδελπιν*** καὶ τὸν ἐρωτοῦν ἕως πότε θὰ εἶνε ὑποψήφιος; — ἡ ***Γλυκεῖα Καρδία*** πληροφορεῖ τὴν ***Μοσχοαναθρεμμένην*** ὅτι κατ' αὐτὰς διαμένει ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἡ Ἑλλάς· (βέβαια, εἶχα κ' ἐγὼ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ την ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου·) — ἡ ***Ἐξέδρα Πατρῶν*** ἐρωτᾷ τὴν ***Ποιήτριαν Σαπφὼ*** καὶ τὴν ***Ὡραίαν Κέρκυραν***, ἂν την ἐνθυμοῦνται ἀπὸ τὸ σχολεῖον· — ἡ ***Ταϋγέτη*** ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ ***Μυστηριώδους*** — ἡ ***Μαργαριτοφόρος*** ἀντασπάζεται τὴν ***Δέσποιναν Κουφουδάκη*** καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν· — ὁ ***Ὑψιπέτης Ἱέραξ*** ἀσπάζεται τὸ ***Κορινθιακὸν Κιονόκραναον*** καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὴν πατρίδα του· πληροφορεῖ δὲ τὸν ***Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα*** ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ τῳ φανερώσῃ τἀρχικά του· — ἡ ***Χιονόλευκος Περιστερὰ*** ἀσπάζεται τὴν ***Μενεξεδένιαν***, τὴν ***Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα*** καὶ τὴν ***Καρδίαν Μουσικῆς*** — τὸ ***Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*** ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς ***Κυματιζούσης Θαλάσσης*** καὶ συγχαίρει τὸν ***Τάνταλον*** διὰ τὰς ἀπαντήσεις του· — ὁ ***Νικ. Κ. Δεκαβάλλας*** ἀντασπάζεται τὸν ***Φοῖβον Ἀπόλλωνα*** καὶ ζητεῖ τἀρχικά του. — ὁ ***Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*** εὐχαριστεῖ τὴν ***Μαργαριτοφόρον*** διὰ τὴν εὐγενῆ προσφοράν καὶ ἀναμένει ἀνυπομόνως τὸ ἀντίγραφον τῆς «Ἑλληνικῆς Ψυχῆς» — ὁ ***Φασουλάκης*** δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τῆς ***Σαπφοῦς Σωτηροπούλου*** — ὁ ***Κεραμυδόγατος*** ἀσπάζεται τὸν ***Κωνστ. Ἀποστ. Μαχαιρᾶν*** — τὸ ***Γλυκὸ Φιλάκι*** ἀσπάζεται τὴν ***Καρνάτιδα*** καὶ την ἐρωτᾷ διατί δὲν της γράφει.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ ***Ἔκλειψις Ἡλίου*** μὲ τὸν ***Τρομερὸν Γίγαντα***, ***Βλαχοπούλαν*** καὶ ***Εἰλικρινῆ Φιλίαν*** — ἡ ***Τσιγγαρέλλα*** μὲ τὴν ***Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα***, ***Ἀμάλθειαν*** καὶ ***Ἐλεύθερον Ἑλληνα*** — ἡ ***Καυκασία*** μὲ τὴν ***Μυστικὴν Φωνὴν*** καὶ ***Κόδρον*** — ὁ ***Χωλὸς Διάβολος*** μὲ τὴν ***Ἑλληνοπούλαν***, ***Ὄλπιν τὸν Γριπέα*** καὶ ***Ἀταβύριον Ρόδου*** — ὁ ***Εὐβοϊκὸς Ὁρίζων*** μὲ τὸ ***Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου***, ***Κόδρον*** καὶ ***Ναυτοπούλαν*** — τὸ ***Ἀταβύριον***

Ρόδου μὲ τὸν *Κωνσταντ. Γ. Παπᾶν* — τὸ *Μαντεῖον τῆς Λεβαδείας* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Μέδωνα* - ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὴν *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἑλένην Ν. Καραπαύλου* — ἡ *Ἀνθόπωλις τῆς Βερώνης* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* καὶ *Νικόλαον Παπαγεωργίου* — ἡ *Λιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Μυστικὴν Φωνήν*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Κουκουβίτσον* — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὴν *Γαλλικὴν Σημαίαν*. *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* — ἡ *Οὐρανία Ἀναστασιάδου* μὲ τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς*. *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Κώμωδίαν τῆς Ζωῆς* — ἡ *Μοῦσα Θάλεια* μὲ τὸ *Κάτσε Βρέσσο*, *Ἀφρικανὸν* καὶ *Ἀρλεκῖνον* — ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὸν *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης*. *Πὶκ Νὶκ* καὶ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* — ὁ *Ἄβελ* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*. *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Ἀνοιχτὴν Καρδιάν* — ὁ *Πειρασμένος Καρχαρίας* μὲ τὸν *Αὐγερινόν*, *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον* καὶ *Ἐλένην Ρούφου* — ἡ *Χαμένη Εὐτυχία* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* καὶ *Ἕνα Λιωτάκι* — ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ἀνδαλουσίαν* — ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Ἀργυρᾶν Συρίκταν* — ἡ *Ἀπότομος Ἀκτὴ* μὲ τὸ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ* — τὸ *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — ὁ Σ. Α. *Πνευματικὸς* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ*, *Ἀκτινοβόλον Σελήνην* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀσπροποταμίτην* ([Ε] διότι μοῦ ἤρεσεν ἡ εἰκών) *Συραρὸ δὲ Μπερζεράκ* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κύριον Φιλοσοφίδην* (εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀδελφήν σου, καὶ τῆς ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν* (εὖγε διὰ τὴν πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν, ποὺ μοῦ ἐγράψατε μαζί·) *Ἐξέδραν Πατρῶν* (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ταϋγέτην* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· τὰ τετράδια μάλιστα «ποῦ ἐκαξείδευαν 'στὴ Μαύρη Θάλασσα» μετὰ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ μελανοδοχείου, ἀξίζουν ὅ,τι 'πῆς·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (δὲν μου ἐφάνη καλὰ διατυπωμένον· θὰ ἤθελα κάτι καλλίτερον διὰ τὴν περίστασιν·) *Καυκασίαν* (ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ ἐθαύμασα τὴν ὑπομονὴν ποῦ εἶχες νὰ μετρήσῃς τὰ Εὔσημα·) *Μαργαριτοφόρον* ([Ε] ἀλήθεια, θὰ ἦτο ἔξοχον τὸ θέαμα, ἂν καὶ τὰ Παρθεναγωγεῖα ἔκαμναν τὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς εἰς τὸ Στάδιον· διότι καὶ τὰ κορίτσια γυμνάζονται τελείως, ὅπως καὶ τ' ἀγόρια· ἀλλὰ καλλίτερα ποῦ δὲν ἔγινε· τὴν αὐλὴν τοῦ Σχολείου τὴν εὑρίσκω σεμνοτέραν, καταλληλοτέραν διὰ τὰ κορίτσια·) *Ἐλπίδα τῶν Δυσευχῶν* (φυσικά, παραλείπω ἀπὸ τὰς προτάσεις τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἴτε δὲν εἶνε συνδρομηταί, εἴτε δὲν ἀνταλλάσσουν Μ Μυστικά·) *Ὑψιπέτην Ἱέραξ* (ἔστειλα·) *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* (Βραβεῖον ἐστάλη, μὲ μίαν σημείωσιν·) *Νικόλαον Θ. Νικολαΐδην* (τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Βέρν «Διαθήκη Ἀλλόκοτος» ἐδημοσιεύθη εἰς μίαν ἐφημερίδα, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ δημοσιεύσω καὶ ἐγώ· ὁ Βέρν ἐκδίδει κατ' ἔτος ἓν μυθιστόρημα· ἂν τὸ ἐφετεινόν του εἶνε κατάλληλον, — δὲν το ἀνέγνωσα ἀκόμη, — θὰ το δημοσιεύσω τοῦ χρόνου·) *Πενθοῦσαν Καρδίαν* (ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ νὰ στέλλῃς πάντοτε τὸ σπιτικόν σὲ ἀντασπάζεται· [Ε] δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἀστρονομίας·) *Ναύτην τοῦ Εὐξείνου*, *Χιονόλευκον Περιστερὰν* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (ναί·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (φέτος δὲν ἦτο συνδρομήτριά μου ἡ ἀτυχὴς *Κατίνα Ράλλια*· ἀλλὰ δὲν μ' ἐλύπησεν ὀλιγώτερον ἡ ἀγγελία τοῦ προώρου της θανάτου·) *Λεοπάρδαλιν* (ἄ, αὐτὸ εἶνε μυστικὸν τοῦ γραφείου μου· δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἰπῶ εἰς τί χρησιμεύει·) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (λοιπόν, εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐνεργείας διὰ τοὺς Διαγωνισμούς, ὀφείλει ἕκαστος νὰ σημειόνῃ τὴν *ἀληθῆ* ἡλικίαν του, διὰ νὰ τον κατατάσσω ὅπου πρέπει· τὸ νὰ σημειόνῃ μικροτέραν ἢ μεγαλητέραν ἡλικίαν, εἶνε ἀπάτη μὴ ἐπιτρεπομένη διὰ κανένα λόγον·) *Καϊάφαν* (μὰ ὁ Κανονισμὸς δὲν λέγει ὅτι ὁ ἀλλάσσων διεύθυνσιν πληρόνει 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἰδίαν ταυτίαν; ἡ ἰδέα σου εἶνε ὀρθή, καὶ ἐφαρμόζεται ἀνέκαθεν·) *Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαν* ([Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφήν· τόσον γενναῖος λοιπὸν εἶνε ὁ φίλος μας *Ἀγγουρολογιώτατος*; εὖγε του!) *Νεαρὸν Μουσικὸν* (βεβαίως· ἂν εἶνε γαλλικὰ ἢ ἀγγλικά, στεῖλε τα· τὰ ἄλλα ἔχουν ἔκπτωσιν·) πρώην *Φλύαρον Ψιττακὸν* (αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐκατάλαβα γρύ!) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* (ἐλήφθησαν ὅλα· διάβασε ἄλλην μίαν φορὰν τὸν Κανονισμόν, διὰ νὰ συμπληρώνῃς τὰ τετράδια καλλίτερα·) *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα*, *Πόλλαν Μαζούρκαν* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸ δυστύχημα τῆς Ἀουλοῦς· βέβαια σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος ἦτο ἐκεῖνος ποῦ σοῦ τὴν ἐφαρμάκωσε, ἐν ᾧ τὸ καϊμένο τὸ σκυλὶ ἦτο τόσῳ καλὸν καὶ δὲν ἐπείραζε κανένα· σὲ παρηγόρησεν ὀλίγον ἡ ἱστορία τῆς «Σπίθας»;) *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (βεβαίως αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ποῦ δὲν ἀπάντησα, διότι θὰ ἐξέλαβα τὴν ἐπ στολήν σου διὰ λύσεις, ἀρ' οὗ ἦτο ἐπὶ λυσυχάστου, καὶ θὰ την ἔδωσα εἰς τὸν *Ἀνανίαν*· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί, ἀρ' οὗ μάλιστα δὲν εἶχον δημοσιευθῆ αἱ λύσεις·) *Περίλυπον Ὀρφανὴν* (εὐχαρίστως δέχομαι ἀπὸ σήμερον καὶ τοὺς δύο· τὰ ψευδώνυμα εἰς τὴν οἰκείαν στήλην·) *Φασουλάκην* (τὰ ἔλαβα ὅλα·) *Ἀπόγονον τοῦ Λάση* (ἐλπίζω λοιπὸν νὰ σε γνωρίσω τὸ ἐρχόμενον φθινόπωρον· τὸ νέον Π. Πνεῦμα ἀκόμη ὡραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον·) *Κρητικὸν Κάσταυρον* (μοῦ στέλλεις Ἀσκήσεις; δὲν εἶδες λοιπὸν τὸν Κανονισμόν!) *Μυστικὴν Φωνὴν* (θὰ το δημοσιεύσω εὐχαρίστως· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ περιμείνῃς μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν αἱ προτάσεις ἀλλεπάλληλοι· εἰς τὰ τετράδια νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπτον γραμματόσημον·) *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς* (αὐτὸ εἶνε περίεργον· τὴν ἰδίαν ὥραν τὰ δίδω ὅλα· πῶς γίνεται λοιπὸν ἄλλοι συμπολῖταί σου νὰ τα λαμβάνουν ἐνωρίτερα;) *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* ([ΕΕ] διὰ τὴν τόσον εὔγλωττον ἐπιστολήν του· ἀλλὰ . . . «οἱ σε φέρει τὸ φέρον, φέρου καὶ φέρε!») *Κεραμυδόγατον*, *Ἀγρίαν Περιστερὰν* (ἔ, ἔ, καὶ τοῦ χρόνου!..) *Μᾶρς* (καὶ σὺ δὲν ἐδιάβασες Ὀδηγόν, ἀφ' οὗ στέλλῃς Ἀσκήσεις·) *Γλυκὺ Φιλάκι* (σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι· πρόσεξε λοιπὸν νὰ μὴ ξαναγελασθῇς·) *Κιχλάν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων·) *Ἐλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 *Ἀπριλίου*, θάπαντήσω εἰ; τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

Κάτω τάνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἄοχεται ὁ νέος 64ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

234. Λεξίγριφος.

Ἂν ἑνωθῇ μιὰ πρόθεσις μαζὶ μ' ἕνα στοιχεῖο,
Ἀρχαία πόλι Ἰταλικὴ θὰ κάμουνε τὰ δύο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γυισκάρδου [Ε]

235. Συλλαβόγριφος.

Εἰς ἕνα τόνον μουσικῆς
Ὀρκίζομαι, ὦ φίλοι μου,
Πῶς γυναικεῖον ὄνομα
Ἐπρόφερεν τὰ χείλη μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

236. Στοιχειόγριφος.

Ἂν ἀφαιρεθῇ τὸ Λᾶ
Κι' ἀντ' αὐτοῦ τεθῇ ἓν Ι,
Ἄρτυμ' ἀπὸ τὰ πολλὰ
Κάποιος ἥρως θὰ γενῇ,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

237. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.—Σῶμα ἀκάθαρτον, ψυχὴ καὶ καρδία ρυπαραί.
2.—Συνείδησις ἐν σοὶ ὑπάρχει, φῶς καὶ ὁδηγός.
3.—Εἷς λέοντα ἡ δορὰ τὸν ὄνον μεταβάλλει.
4.—Ἄρης ἀπείρους ἔκτεινεν ἄνδρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σμυρνηπούλας [Ε]

238. Ἱστορικὴ Ἐρώτησις.

Ποῖος ἐκ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης ἐβασίλευσε μόνον δύο ἔτη, ἀποθανὼν ἐν ἡλικίᾳ 41 ἐτῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

239. Σύνθεσις Λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθοῦν καταλλήλως αἱ κάτωθι συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν πέντε ψευδώνυμα συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως:

νε-ρου-θο με-λα-της-μου-δος-νε-ρω-χε-ρα-της-πω νις-ξε-λο-αν-σοι-ελ-τη-δε-νος α-λις-ου δε-νης-φι-α-νι βε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

240-244. Τριπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο* ἄλλων, πάντοτε (τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Κατόπιν, ἐκ τῶν νέων τούτων λέξεων, τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων, δι' ἄλλων *δύο*, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις· Τὸ αὐτὸ ἐπανάλαβε καὶ τρίτην φοράν:

Εἰκών, λαγών, βρέχω, ἐρωτῶ, δόσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πετταχοῦ [ΕΕ]

245. Φωνηεντόλιπον

λγς-τ-φτρν-τρβ-κκ-τς-κφλς-τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου [Ε]

246. Γρῖφος.

1

6

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία περιέχοντα τεμάχια κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν ἢ παράστασιν, εἰς σχολικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἑορτάς.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ:

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ
(Δημυλίου Εἰμαρμένου.)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ, περιέχουσα 13 Διαλόγους. Τιμᾶται *φρ. 1, 20.*

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς Διαλόγους. Τιμᾶται *φρ. 1,20.*

Χρυσόδετα τὰ δύο τεύχη μαζί, φρ. 4.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Βιβλίον νεώτατον, περιέχον μονολόγους, διαλόγους καὶ δραμάτια, 15 ἐν ὅλῳ τεμάχια, ἄλλα διὰ μεγαλήτερα καὶ ἄλλα διὰ μικρότερα παιδία ἢ κοράσια (νηπιακά.) Τιμᾶται ἄδετον *φρ. 2.* χρυσόδετον *φρ 3,50.*

Εὑρίσκονται: ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαΐου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 20

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 156.)

«Οἱ πρῶτοι ἀστρονόμοι, διὰ νὰ παρατηρῶσι τὸν οὐρανὸν δὲν μετεχειρίζοντο τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν των. Καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς παρατηρήσεως διήρκεσε μέχρι τοῦ Γαλιλαίου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ παρατηρήσας τὸν οὐρανὸν μὲ τηλεσκόπιον. Πόσον ἐξέχουσαν καὶ διαπρεπῆ θέσιν θὰ καταλάβῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Γαλιλαῖος, ὅταν οἱ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν κερδίζοντες τὴν δόξαν των, ὑποχωρήσουν πρὸ τῶν ἀληθῶν κατακτητῶν, τοὺς ὁποίους σοῦ ἐδίδαξα, ὅπως εἶνε ὁ Νεύτων καὶ ὁ Γαλιλαῖος!

Πρόσεξε δὲ εἰς τὸς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης Ὁ Γαλιλαῖος, ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς ἀνήρ, τοῦ ὁποίου αἱ ἀνακαλύψεις τόσον ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς μετ' αὐτόν, δὲν δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὸν μεγαλήτερον τίτλον τῆς δόξης του, διὰ τὸ μαγικόν του τηλεσκόπιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἴδῃ εἰς τὸν οὐρανὸν πράγματα διατελοῦντα κεκρυμμένα μέχρι τῆς ἐποχῆς του. Τὸ μυστικὸν τοῦ τηλεσκοπίου, ὄχι, δὲν εὗρεν αὐτός.

— Ποῖος λοιπόν;

— Ὑπερηφανεύου! παιδίον τῆς ἡλικίας σου.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἑρμηνεύσω ὅλα διὰ μιᾶς, Κωστάκη μου· ἀλλὰ γνωρίζεις καλῶς εἰς τί χρησιμεύουν τὰ τηλεσκόπια. Μεταχειρίζονται αὐτὰ διὰ νὰ βλέπουν τὰ πολὺ μακρὰν πράγματα, ἐνῷ μεταχειρίζονται ἄλλα παρόμοια ὄργανα, τὰ μικροσκόπια, διὰ νὰ βλέπουν μεγάλα τὰ πολὺ πλησίον· ἐννοεῖς δὲ ὅτι εἰς τὰ μικροσκόπια καὶ τὰ τηλεσκόπια δὲν θέτουσι τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὑάλους.

— Πρὸ πόσου χρόνου μεταχειρίζονται τοιαῦτα ὄργανα;

— Φαίνεται ὅτι ἐγνώριζαν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος· μάλιστα μερικοὶ διατείνονται, ὅτι εἰς τοὺς Κινέζους ὀφείλομεν τὴν ἀνακάλυψίν των. Ἀλλ' ἄφες με νὰ ἐξακολουθήσω.

Λοιπὸν κατὰ τὸ 1609, εἷς ὁλλανδόπαις, υἱὸς διοπτροπώλου, διὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἔκαμε τὸ ἑξῆς παιγνίδιον πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ πατρός του: ἔθεσε δύο φακοὺς διαφόρους, τὸν ἕνα πρὸ τοῦ ἄλλου εἷς τινα ἀπόστασιν, καὶ παρετήρει δι' αὐτῶν, ὁπότε ἀφῆνε μὲ μεγάλην του ἔκπληξιν εἶδεν ὅτι, ὅταν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔβλεπε τὰ μακρὰν εὑρισκόμενα ἀντικείμενα, ταῦτα ἐπλησίαζον ἐπαισθητῶς. Ἔσπευσε νὰ εἴπῃ τὴν παρατήρησίν του εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ πάντες ἔμειναν ἐκστατικοὶ ἐξ αὐτῆς· ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησαν περισσότερον. Εὐτυχῶς ὁ θόρυβος διὰ τὸ περίεργον αὐτὸ πρᾶγμα ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Γαλιλαίου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε δι' ἑαυτὸν ἐκ νέου τὸ παιγνίδιον τοῦ μικροῦ Ὁλλανδοῦ· συγχρόνως ὅμως ἐτελειοποίει ἀδιακόπως αὐτό. Ἐπὶ τέλους κατέληξεν εἰς τὸ νὰ θέσῃ τοὺς δύο φακοὺς εἰς τὰ δύο ἄκρα σωλῆνος, καὶ ἔστρεψε τὸν σωλῆνα τοῦτον πρὸς τὸν οὐρανόν· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνεκάλυψε τὸ τηλεσκόπιον, ἢ τὴν ἀστρονομικὴν διόπτραν, ὅπως τὴν ὀνομάζουν.

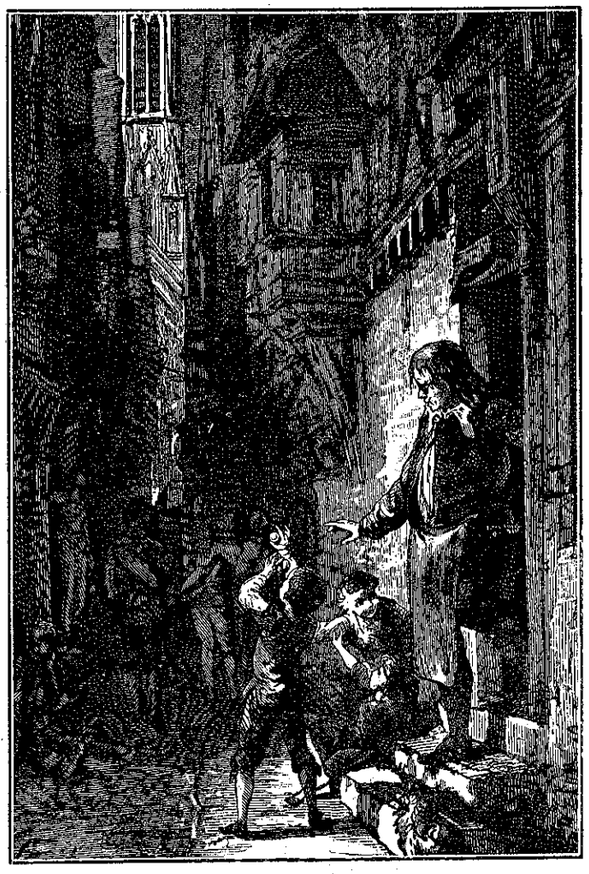

«Ἔθεσε δύο φακούς, τὸν ἕνα πρὸ τοῦ ἄλλου...» (Σελ. 169 στήλ. γ'.)

Ἀλλὰ δὲν ἦτο πολὺ ἰσχυρὰ ἡ πρώτη αὕτη διόπτρα· δι' αὐτῆς δὲν ἐφαίνοντο τὰ πράγματα καλλίτερα παρὰ μὲ τὰ σημερινὰ δίοπτρα τοῦ θεάτρου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὅπως ἦτο ἡ διόπτρα ἐκείνη, ἐδίδαξεν ἀμέσως εἰς τὸ Γαλιλαῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ. Ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἀφροδίτην, ἔχουσαν τὸ σχῆμα τοῦ μηνίσκου, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ἡ Σελήνη κατὰ τὸ πρῶτέταρτόν της. Ἀπὸ παρατηρήσεως εἰς παρατήρησιν, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ Ἕσπερος καὶ ὁ Αὐγερινὸς